

Publicațiune periodică. — Apare la 15 ale fiecărei luni

AVENTURA
ROMANE DE ACTIUNE ȘI PASIUNE

ANDRÉ MICHEL

MISTERELE EGIPTULUI SUBTERAN

„ A V E N T U R A ”
Romane de acțiune și pasiune

ANDRÉ MICHEL

**MISTERELE
EGIPTULUI
SUBTERAN**

**Traducere de
M. VARTAN**

Cuprins

1.....3

2.....11

3.....22

4.....32

5.....43

6.....52

7.....61

8.....65

9.....70

EPILOG.....77

1.

Soarele asfințea, scaldând în aur și purpură cerul care până atunci fusese de-o albastrime de ametist. Și incendiul ceresc părea, a se întinde asupra nisipurilor umede și lucii pe care marea le producea la infinit.

Nilul curgea pe nesimțite, încet, leneș.

Pe fiecare din malurile lui se zărea din depărtare în depărtare câte-o grădină sau se învârtea melancolic în cerc vreun bivol pe care-l orbea o mască de piele; cu ajutorul roatei de udat, el urca apa fluviului până la grădinile de flori și de zarzavat.

Din loc în loc, și făcându-se tot mai rare pe măsură ce te depărtați, se vedea câte-o construcție de-o arhitectură complicată; era vre-unul din palatele acelea pe care Egiptenii bogați pun să li se clădească, a căror înălțare o supraveghează cu pasiune și pe care-l părăsesc apoi plictisiți odată ce-l văd sfârșit.

Câteodată te încrucișai cu vreo șalupă, cu câte-o barcă cu vârfurile prelungi și ascuțite. Sau cu vreunul din micile vaporeșe repezi care brăzdează Nilul și merg până la Luxor.

Se auzise cu câteva minute mai înainte șuierul tăios al trenului care leagă Cairo cu Valea Regilor; se văzuse în depărtare și panașul unduitor al fumului său.

Acum tăcerea cădea pe deșertul egiptean, tăcere puternică, îmbătătoare, care-ți strângea gâtul și care impresiona atât de adânc pe Jana.

Ea sta cu coatele rezemate de parapetul grelei feluce care-i ducea, pe ea și pe bărbatul ei, spre misterele marelui fluviu legendar; chiar în dimineața aceea se

---

cununaseră Lordul Arthur Grander și Jana Maryland; căsătorie din dragoste, în care soțul aducea titlul lui și imensa lui avere, femeia numai frumusețea ei. Dar, ce-i drept, aceasta era celebră.

John Maryland, tatăl ei, nu cunoscuse niciodată bogăția, totuși nu se plânsese de existența lui știind totdeauna s-o scoată binișor la capăt; afară de aista un optimism sănătos îl făcea să înfrunte și neșansele tot cu fruntea senină.

La moartea soției lui iubite plecase să-și facă o carieră în Indii; servise acolo fără multă strălucire și într-o zi reveni socotind că fiica sa Jana era de acum destul de mare ca să se gândească la viitorul ei.

Și rămăsese uluit regăsind pe aceea care în memoria lui rămăsese tot o picică.

Jana era, de netăgăduit, o frumusețe; destul de înaltă, fină, zveltă, purta pe un corp deprins cu sporturile, un cap de regină cu trăsături sculpturale dar vioaie și niște ochi căprui-aurii scăpărând de inteligență.

Nasul drept, gura admirabil arcuită, o bărbie ca în picturile Renașterii italiene, trădând energic și voință. Și încadrând totul, un păr nedisciplinat, zburdalnic, de un ton castaniu cu reflexe de aur roșcat.

De atunci încolo, de dragul ei. John Maryland fu prins într-o existență de la apa fluviului până la grădinile de flori și de zarzavat.

Din loc în loc, și făcându-se tot mai rare pe măsură ce te depărta, se vedea câte-o construcție de-o arhitectură complicată; era vre-unul din palatele acelea pe care Egiptenii bogați pun să li se clădească, a căror înălțare o supraveghează ini pasiune și pe care-l părăsesc apoi plictisiți odată ce-l văd sfârșit.

Câteodată te încrucișai cu vreo șalupă, cu câte-o barcă cu vârfurile prelungi și ascuțite. Sau cu vreunul din micile vapoare repezi care brăzdează Nilul și merg până la Luxor.

Se auzise cu câteva minute mai înainte șuierul tăios al

---

trenului care leagă Cairo cu Valea Regilor; se văzuse în depărtare și panașul unduitor al fumului său.

Acum tăcerea cădea pe deșertul egiptean, tăcere puternică, îmbătătoare, care-ți strângea gâtulejul și care impresiona atât de adânc pe Jana.

Ea sta cu coatele rezemate de parapetul grelei feluce care-i ducea, pe ea și pe bărbatul ei, spre misterele marelui fluviu legendar; chiar în dimineața aceea se cununaseră Lordul Arthur Grander și Jana Maryland; căsătorie din dragoste, în care soțul aducea titlul lui și imensa lui avere, femeia numai frumusețea ei. Dar, ce-i drept, aceasta era celebră.

John Maryland, tatăl ei, nu cunoscuse niciodată bogăția, totuși nu se plânsese de existența lui știind totdeauna s-o scoată binișor la capăt; afară de aista un optimism sănătos îl făcea să înfrunte și neșansele tot cu fruntea senină.

La moartea soției lui iubite plecase să-și. Facă o carieră în Indii; servise acolo fără multă strălucire și într-o zi reveni socotind că fiica sa Jana era de acum destul de mare ca să se gândească la viitorul ei.

Și rămăsese uluit regăsind pe aceea care în memoria lui rămăsese tot o picică.

Jana era, de netăgăduit, o frumusețe; destul de înaltă, fină, zveltă, purta pe un corp deprins cu sporturile, un cap de regină ou trăsături sculpturale dar vioaie și niște ochi căprui-aurii scăpărând de inteligență.

Nasul drept, gura admirabil arcuită, o bărbie ca în picturile Renașterii italiene, trădând energic și voință. Și încadrând totul, un păr nedisciplinat, zburdalnic, de un ton castaniu cu reflexe de aur roșcat.

De atunci încolo, de dragul ei. John Maryland fu prins într-o existență de ieșiri în lume, de excursii, de serbări, de baluri. Nu era vreo reuniune a înaltei societăți londoneze în care să nu fie invitați tatăl și fiică, de dragul mai ales de a avea pe aceasta din urmă.

Adoratori Jana avusese cu duiumul, până la plictiseală;

---

dar inima nu-i bătuse până în ziua când întâlni pe Lordul Arthur Grander.

Tânărul lord se întorcea din Egipt.

Era deja celebru prin călătoriile lui, prim descoperirile lui. Prin dragostea lui fanatică de tot ce era în legătură cu secolele faraonice.

Afară de asta era un strălucit vorbitor, un om fermecător când binevoia să-și dea silința; și s-ar fi putut însura cu oricine ar fi voit numai.

Dar alegerea lui căzii pe Jana Maryland.

Nu că s-ar fi gândit măcar până atunci să-și lege libertatea printr-o căsătorie, dar tânăra fată fu pentru el subita revelație a ceea ce-i lipsea lui în viață.

Își găsiră gusturile la fel; când el îi vorbi de Egipt, de lucrările lui, găsi în ea o auditoare înflăcărată, o elevă care nu cerea altceva decât să-și ajute maestrul.

Logodna lor fu o vrajă.

Se învoiră cu entuziasm să se căsătorească la Cairo. Voiajul de nuntă aveau să și-l facă în Egiptul de sus. Astfel Jana va învăța să cunoască mai bine toate acele minunății cu care tânărul savant nu înceta să-i împuieze urechile.

Când John Maryland cunoscuse hotărârea fiicei sale, strâmbă din nas. Lucrul nu-i surâdea decât pe jumătate. Se gândise, din partea lui, la o nuntă uluitoare de lux; era dispus să arunce în serbarea aceasta, pe care o socotea absolut obligatorie, ultimele rezerve ce-i stăteau la îndemână: giuvaericelele familiei.

Dar hotărârea Janei era de nezdruincinat, — el trebui să se dea bătut.

Totuși tânăra fată nu voise să se despartă de tatăl ei:

— Dacă mă mărit însă la Cairo, asta nu e un motiv ca să te las singur la Londra.

— Cum, mă iei și pe mine, Jana?

Perspectiva călătoriei îi și descrescise fruntea bunului om.

— Dar bine, tăticule, mai întrebi?

— Dar Lordul Grander?

Cu. Un zâmbet delicios ea răspunse:

— EH vrea tot ce vreau eu.

— Atunci, să plecăm! exclamase Maryland, cucerit deplin.

Ceremonia avusese loc chiar în ziua aceea. Simplă de tot, lipsită de orice fast. Numai câțiva prieteni din Cairo ai tânărului lord, și două trei cunoștințe făcute de Maryland la marele hotel unde trăseseră.

Se servise la rezezeală un lunch cu șampanie, apoi noii căsătoriți fuseseră însoțiți până la feluca Lordului Grander.

Era un vas pe care-l cumpăraseră cu câți-va ani mai înainte; Și aranjase după gustul lui, împreunând tot ce-i trebuia pentru cercetările lui ou confortul prețios în pustie.

Pentru a aduce aici pe tânăra lui soție, pusese să se desăvârșească și mai mult aranjamentul interior.

Ce bucurie pentru Jana călătoria asta pe, care o socotea cea mai frumoasă croazieră ce se putea închipui.

A! nu era Cupida lună de miere a tinerilor căsătoriți americani, ci prunul și realul contact a două ființe care se apreciau și ghiceau calea fericită ce aveau s-o urmeze de-acum încolo împreună.

Grander își sprijinea și el coatele alături de soția lui de parapetul de lemn care mărginea feluca. Deasupra capetelor lor, pânzele scârțâiau ușor în adierea vântulețului care se pornise, îngăduind astfel să nu se mai folosească motorul ajutător.

Arthur Grander își petrecuse brațul pe după umerii Janei, potrivit-i șalul ce și-l pusese pe umeri;

— Jana, sunt fericit...

— Și eu simt fericită, nespuse de fericită...

Ea se întoarse spre el, dăruindu-și sărutărilor lui frumusețea ei virginală.

Mai departe, în partea dindărăt a felucei, cineva care observa siluetele lor se întoarse discret: era excelentul Maryland.

La început, după ceremonia cununiei, refuzase să însoțească pe tineri, dar la stăruințele lui Grander cedase, și cu ce plăcere!

El își făcea o bucurie de copil din această plimbare în susul Nilului. Își regăsea ochii de pe vremuri, când, în Indii, pleca în descoperiri.

Totul îl seducea, totul îl fermeca. Și apoi, era atât de mulțumit de fericirea copilei lui. Își frecă mâinile, își aprinse o țigară, se apropie de măsuța de răchită pe care servitorul egiptean așezase sticle diferite și pahare.

„Acest whisky bătrân... strașnic”... mormăi el cu voluptate când simți curgându-i lichidul pe gâtleej.

— Ai să vezi, Jana, spuse Grander, o să izbutim într-o anumită întreprindere pe care o urmăresc...

Tăcu brusc, temându-se parcă să vorbească.

Ghici în umbră privirea femeii lui tinere.

O apucă de umeri, îi sărută îndelung, pățimaș, buzele; ea părea a leșina; el își reluă totuși stăpânirea de sine:

Mâine am să-ți spun o poveste frumoasă... cea mai minunată, cea mai fantastică poveste ca din o mie și una de Nopti... cum n-ai mai citit niciodată... cum nici n-ai visat vreodată în închipuirile talc cele mai nebunești.

Se întrerupse. Era vădit că trăgea cu urechea.

— Ce e, Arthur, întreabă Jana.

El îi făcu semn să tacă, să asculte ca și el.

Și tânăra femeie prinsese din depărtare duduitul unui motor puternic.

Acesta se apropia. Se și zărea acum pe apa care se înnegrise de când soarele apusese, dâra luminoasă produsă de un vas în mers.

— Ce să fie? întreabă Jana.

Grander era contrariat, se deslușea asta vădit din atitudinea lui.

Plecat înainte, urmărea mersul, apropierea valsului necunoscut.

Acesta nu mai era acum decât la câteva sute de metri.

— s-ar spune că vine dea dreptul spre noi, murmură ea,

---

tupilându-se instinctiv la pieptul celui care devenise ocrotitorul ei.

El o strânse, dar din ochi nu părăsea vasul.

Auziră vocea lui Maryland bodogănind:

— Ei, asta-i!.. Nebunul ăsta vrea să dea peste noi.

Dar vasul coti îndemânatic; lunecă lângă felucă, atingând-o aproape.

Era un yacht alb, construit pentru viteză; sub sbaturile lui, apa se arcuia în două valuri înalte.

În partea dindărăt a yachtului stătea în picioare un bărbat; era îmbrăcat cu un costum elegant, alb, de yachtman.

În momentul când trecea dea lungul felucei, le întoarse fața în spre ocupanții ei, pe care-i ghicea mai mult în umbră, decât îi vedea.

El, din contra, era luminat puternic de lămpi dispuse în fața lui.

Jana avu o mișcare de surprindere, repede înfrânată. Bărbatul acesta era de-o frumusețe ciudată.

De tip vădit egiptean, chipul lui părea și mai oacheș prin contrast cu albeața veștmintelor lui. Avea ochii prelungi, tăiați în forma de migdală; ei luceau ciudat în fața lui crudă.

Zâmbi când zări siluetele lui Grander și a soției lui strânși unul de altul, la parapet. Ridică încet mâna în chip de salut.

Și Jana auzi lămurit cuvintele:

— Pe curând, Lord Grander...

Yachtul se și depărtase, nemaifiind acum decât un punct luminos dispărând spre orizont.

Grander tresări; de mai multe ori, soția lui îl întrebase; el nu auzise. Se scuză:

— Iartă-mă...

— Îl cunoști pe omul acesta? repetă ea încă odată.

— Da, spuse el încet. E un Egiptean. Am lucrat pe vremuri împreună.

Ea exclamă:

— Lucrat?... Scuză-mi curiozitatea...

— Nu-i nicio curiozitate... E un băiat bizar, atractiv, totuși o enigmă... N-am reușit niciodată să pătrund adevăratul său caracter. Totuși n-am avut decât să mă laud de conlucrarea cu el. Făceam săpături arheologice în aceeași regiune Am pus împreună rezultatele noastre; câtva timp am urmărit cercetările noastre în tovărășie, apoi ne-am despărțit.

Era vădit că-i venea greu să vorbească.

— Cum îl cheamă? Întrebă Jana aproape fără voie.

— Medinet Pașa, spuse după o clipă de șovăire Arthur Grander și strânse mai aproape pe femeia lui cu un gest pe care-l crezu pasionat și în care, drept vorbind, se amesteca un sentiment mai complicat.

Cât despre John Maryland, remarcase și el ciudata atitudine a Egipteanului. Auzise și salutul lui. Și își stăpânea cu greu un fior.

Se scutură, și mai înghiți un gât de whisky.

2.

Lord Grander, înainte de plecare, hotărâse să nu călătorească în timp de întuneric. De aceea feluca aruncase ancora puțin după trecerea lui Medinet Pașa.

Echipajul era compus din băieți devotați stăpânului lor; toți, mai mult sau mai puțin, îl văzuseră la lucru; fiecareia îi făcuse cu vreun prilej vreun serviciu de acelea care leagă mai bine decât mulți ani de serviciu; totuși ei păstrau de la rasa lor pornirea fără leac de a munci cât mai puțin.

Așa de pildă, când răsări soarele, ci ar fi trebuit să puc pânzele, să profite de vântul ușor ce mai stăruia înainte de încălzirea căldurii. Dar se simțeau așa de bine, întinși pe punte cu capul pe vreun colac de otgoane. Să se ridice din loc să tragă ancora, să înalțe pânzele, era pentru ci prea mare oboseală.

Și apoi manevrele astea ar fi trezit pe tânăra Lady...

Pe aceasta o adorau din instinct; ea știuse să-i cucerească prin grația ei înăscută; și din câteva cuvinte ce adresase fiecareia, înțeleseseră că aveau de-a face cu o femeie de inimă.

Și nu se înșelau..

Când Lordul Grander ieși din cabina luxoasă ce-o aranjase îndărătul felucei și când constată această completă lipsă de mișcare pe vas, el încruntă din sprincene.

— Ali! strigă el.

Șeful echipajului, un flăcău splendid, corp de atlet, față inteligentă, veni fuga.

— Cum se face că ancora încă nu e ridicată?

Se pregătea să-l bruftuluiască.

Dar pe chipul Egipteanului văzu trecând deodată un licăr de încântare; buzele lui Aii se întredeschiseră pentru un salut și în același timp el duse mâna la frunte și apoi la inimă.

Grander se întoarse repede să vadă cui era adresată această temenea a lui Aii. Era Jana, care răsări tăcută îndărătul soțului.

Rămase și el uimit, atât era de frumoasă apariția.

Tânăra era înfășurată într-un peinoar de mătase roză, care punea și mai bine în valoare tenul ei delicat, — toată parcă întruchipa aurora. Din ochii ei de un luciu umed radia toată fericirea femeii...

Și Lordul Grander uită totul pentru a se avânta spre ea, a-i lua mâinile și a-i le săruta.

Și încetișor de tot, murmură:

— Iubito...

Ea îi zâmbi. Sprijinită de brațul lui merse spre parapetul valsului.

Soarele nu se ridicase încă mult pe orizont. Razele lui nu avea încă dârzenia ce nu o capătă decât treptat. Aerul era încă înrourat și fluid; pătrundea în plămâni înviorându-i. Era o plinătate de viață, de fericire în atmosfera asta de început de zi.

— Ce frumos el murmură Jana.

Ea admira țărmul; o grădină se scâldea în fluviu; se zăreau câțiva băștinași plecați peste pământ; aceștia dând cu ochii de Europeni îi salutară cu mâna.

Și Janei i se păru că re trăiește toată civilizația antică. Era întoarsă cu câteva zeci de secole înapoi.

Bucătarul în vremea asta, și boy-ul, zoreau să pregătească un mic dejun gustos, servit pe punte.

John Maryland, fie atras de mirosul lucrurilor bune, fie că așteptase acest moment, apărură și el.

Își îmbrățișă fiica, și întinse cordial ginerelui său mâna.

— Ei, vă spun drept, copiii, că nu-mi pare rău că v-am

însoțit, declară el cu fața voioasă.

Feluca vibra ușor. Marinarii se cățărau de frânghii, vântrelele urcau scârțâind de-a lungul celor două catarge.

Barca se inclina lin. Ai fi zis că e o pasăre mare care-și ia zborul, măturând suprafața apei. Cu toate că vântul era favorabil, Lordul Grander strigă;

— Ali, pune motorul!

— Ești grăbit, Arthur? întrebă Jana.

— Cu cât mai repede o să ajungem, cu atât ar fi mai bine, declară el.

— Ce păcat! șopti ea. E așa de frumos; aș fi dorit ca plutirea asta să dureze zile.

— Iartă-mă, draga mea. Trebuie să ajungem.

După fraza asta sibilină, el tăcu. Din nou ea văzu trecând peste ochii lui acea expresie îngrijorată care o contrariase în ajun.

John Maryland se ridicase de la masă. Cu un ochean observa peisagiul, urmărea zborul pescărușilor albi, se amuza de salturile lacome ale peștilor care se vânau între ei.

Deodată întoarse capul:

— Spune-mi, Grander, cine era tipul ciudat care era cât pe-ce să ne ciocnească ieri?

Lordul Grander era aplecat spre soțioara lui. Tresări, ridică fruntea. Înălță din umeri:

— I-am mai spus Janei după trecerea lui: e Medinet-Pașa, un tânăr cu care am întreprins în tovărășie niște săpături în valea de sus a Nilului.

Maryland se apropie de tineri.

— Ti-a rămas prieten acest Medinet-Pașa?

— Nu mi-a fost niciodată prieten.

Lord Grander răspunsese repezit, iar ceilalți doi fură surprinși de expresia aspră care-i trecea pe față.

Maryland își dădu cu părerea:

— Cu atât mai bine.

— De ce? se miră Jana. Tu îl cunoști, tată?

— Nu. Dar ori cât de puțin l-am putut vedea aseară în

---

momentul cât a trecut pe dinaintea noastră nu mi-a plăcut de fel... N-aş putea lămuri anume ce-am cu el... În trăsăturile lui...

Se codi. Lordul Grander îl privea fără a spune o vorbă. Jana zâmbea.

Maryland completă:

— În trăsăturile lui poartă ca o răsfângere din caracterul lui. Omul acesta nu trebuie să fie un suflet sincer, deschis. Eu nu m-aş încrede în el dacă ar trebui să am de-a face cu dânsul.

Pluti o lungă tăcere deasupra lor.

Lordul Grander se ridicase. Se îndrepta spre proră, privi un moment orizontul apoi urmă din ochi dâra în apă a bărcii.

Se răsuca brusc pe călcăie şi reveni la soţia sa.

— Nu mă lăsa inima să vorbesc aseară, Jana...

Îi zâmbi cu duioşie.

— Astăzi trebuie s-o fac... Mă gândesc la vorbele acelea ce mi-a aruncat în trecere...

— „Pe curând, Lord Grander”, aminti Maryland.

— Da. Erau mai puţin un salut decât... o ameninţare.

— O ameninţare?... Jana se ridică subit.

Soţul o apucă de umeri, o reaşeză şi şezu şi el lângă ea.

— Linişteşte-te, scumpo. Cuvântul ameninţare e fără doar şi poate prea tare. Trebuie să ştii, Jano, că arheologii sunt oameni mai altfel ca ceilalţi.

— Am băgat eu de seamă, zâmbi ea. Reuşesc să scoată din minţi fete care nici măcar nu se gândesc la măritat.

El o învălui într-o privire drăgăstoasă, apoi reluă:

— Nu la asta mă gândeam. Nu, arheologii sunt cam suciţi, puţin cam nebuni... Da, da, pasiunea noastră pentru descoperiri ne ridică adesea în cale duşmani. Totuşi, noi mergem mereu înainte.

— Duşmani, întâmpină Maryland. Cuvântul e poate prea tare. Să spunem cel mult geloşi.

— Nu-i nici-o deosebire.

Lordul Grander apucase ceașca micului său dejun; cu un gest mașinal învârtea lingurița. Era vădit absent, gândurile lui înviau pentru el niște amintiri depărtate.

— Să fie trei ani de atunci, începu el, — mă găseam la Luxor...

Sperasem să fac niște dezgropări importante. Dar neșansa se ținea scai de mine...

Atunci am întâlnit pe Medinet-Pașa. Asta s-a întâmplat în împrejurări ciudate.

Maryland se așezase. În mână cu un pahar din whiskyul său preferat, asculta pe lardul Grander.

Cât despre fică-sa, ea nu scăpa un cuvânt din istorisirea interesantă.

Ramses, Amenofis, Tutmosis, Sesastris, numele dinastiilor celebre se succedau prin gura tânărului cercetător al tainelor antichității. Povestea de săpăturile lui la Luxor, și în vecinătăți.

Vorbea de temple, mai ales de cel al lui Kom-Zu, închinat lunii.

— Într-o seară era tocmai lună plină. Făcui călătoria la Karnak. Nu ca atâția călători care vin să contemple una din cele șapte minuni ale lumii pe o noapte frumoasă, ci pentru că eram singur, pentru că mă plictiseam.

— Și pentru că adori Egiptul, completă Maryland râzând cu poftă.

— E ceva admirabil, vă spun, ceva ce pare în afară de hotarele lucrurilor de rând. Urmă Lordul Grander fără să ție seamă de întreruperi. Mai bine de o sută de coloane enorme se înalță în umbră; lumina fantomatică a lunii pare a se juca de-a v-ați ascunselea prin sala statuiilor.

În această pădure vrăjită de granit basoreliefurile par a se însufleți. Toți zeii înfățișați acolo, mulții Ptah, Bulah, Opitt și Osiris și Horus zeul cu cap de pasăre, par a părăsi pozele lor seculare, ca să danseze un balet măreț și impresionant.

Jana își privea soțul; descrierea vie parcă se oglindeau în ochii tinerei femei; ea lua parte împreună cu el la

---

entuziasmul lui pe când Maryland își păstra liniștea.

Lordul Grander își continuă povestirea.

Cunoscând bine ținutul, el venise singur. Pășea cu pași mărunți prin sala uluitoare când atenția îi fu atrasă de un zgomot de cuvinte.

La început crezu că avea de-a face cu niște turiști aduși de vreo agenție de voiaj.

O și cotise de-aceea într-alt gang, dorind să nu se amestece cu ei, să fie ferit să asculte trăncănelile banale și neroade al ghizilor, când prinse deodată câteva cuvinte.

Aceste cuvinte erau rostite în limba vechiului Egipt.

El se opri și ascultă.

Apoi mai înaintă, protejat de umbra coloanelor fabuloase. Nimeni nu observase prezența lui.

Se găseau acolo trei oameni.

Unul din ei, luminat bine de lumina lunii, era un băștinaș de statură înaltă; trăsăturile lui, culoarea pielii lui arătau mai degrabă pe un om de la Nilul-de-Sus celălalt era înfășurat bine într-un larg vâl alb și era cu neputință să i se deosebească trăsăturile.

Al treilea nu era decât Medinet-Pașa. Îl cunoșteau din reputație.

Era, se spunea, un Egiptean foarte bogat. Se ocupa cu cercetări arheologice. Se susținea că nu lucra în direcția asta decât din pur diletantism. Dar convorbirea ce o surprinsei contrazicea aceste presupuneri. Într-adevăr băștinașul vorbea cu vehemență; asigura pe Medinet-Pașa că ar putea găsi ceea ce căuta, dacă consimțea să-l urmeze pe el.

Egipteanul scutura când și când din cap, aruncând câte-un cuvânt scurt, care arăta cât de mult se îndoia de ofertele celuiilalt.

Totuși era vădit că lucrul îl pasiona.

La un moment dat Medinet-Pașa pomi să vorbească; se folosea cu ușurință de vechea limbă egipteană; cu toate cunoașterea ei, Lordul Grander abia cu greu îl putea

---

urmări. În sfârșit el înțelese: Egipteanul era pe urmele unei descoperiri de înaltă valoare, — mormântul lui Tut-Ank-Amru.

— Tut-Ank-Amru, explică Lordul Grander, unul din faraonii a cărui domnie a fost cea mai fabuloasă prin războaiele sale, prin extraordinarul noroc ce nu înceta să zâmbească faraonului. Când auzi numele acesta, crezui că visam. De aceea, a doua zi, încercai să-l găsec pe Medinet-Pașa.

— Și ai reușit? întrebă Jana.

Grander confirmă din cap fără a zâmbi.

— Și a (consimțit să lucrați împreună? mai întrebă ea.

— Da. Oh! nu a mers așa lesne. Mi-a trebuit câteva zile ca să-l conving.

Mai întâi mă prefăcui că văd în el un confrate capabil să mă ajute; bineînțeles mă păzii să-i raporteze ceea ce auzisem în timpul nopții în sala statuiilor din Karnak. S-ar fi ferit numai decât de mine și mi-ar fi întors spatele.

Nu. Am făcut așa încât să-l atrag. I-am arătat câte știam din vechiul Egipt, îi împărtăși și unele din descoperirile mele. Și, încetul cu încetul, într-o zi adusei vorba și de Tut-Ank-Amru.

Lord Grander căutase și el multă vreme locul unde se afla mormântul legendarului faraon. Dar fără a izbuti.

Totuși avea unele îndrumări de valoare; le comunică Egipteanului.

— Mărturisesc, recunosc Grander fală de soția și socrul lui, asta nu era prea cinstit din partea mea. Dar nu v-am prevenit că arheologii sunt oameni tare ciudați la care pasiunea descoperirilor birlic toate?

Pricepui de-altfel că manevra mea va prinde, căci constatai oarecare tulburare la Medinet-Pașa.

De-atunci încolo el fu acela care readucea mereu vorba de Tut-Ank-Amru. Ori de câte ori ne întâlneam. Mă descosea, îmi punea întrebări care mă încurcau.

Veni în sfârșit ziua când îmi propuso să mă asociez cu el.

Mă prefăcui atunci a mă codi, pretextai unele lucrări cu care eram acum încurcat. Eu, înțelegeți, eram hotărât de mai înainte. În sfârșit mă lăsaî biruit și pornirăm.

Medinet-Pașa prezentase Lordului Grander pe băștinașul zărit în templul din Karnak; nu-i dete de altfel alte deslușiri, mărginindu-se a declara că era o bună călăuză.

Cât despre al treilea personaj, de acela nu mai fu vorba.

Caravana lor urca în susul Nilului, trecând mai departe de Valea Regilor.

Ajunseră astfel într-o regiune necunoscută și se puseră să caute mormântul faraonului glorios.

— După un șir lung de zile, entuziasmul meu se răci. Nu știu de ce, pierdui toată încrederea în Bu-Sakkara, călăuza noastră.

De altfel nici d nu privea cu ochi buni prezența mea în această tovărășie; era vădit că nu lucra decât cu ciudă.

Și de mai multe ori îl surprinsei în consfătuiri misterioase eu Medinet-Pașa.

— Ne pui pe cărbuni, Arthur! exclamă John Maryland. Ei la urmă ai ajuns să descoperi mormântul lui Tut-Ank-Amru?

— Nu, declară posac Grander. Totuși căpătarăm semne sigure de prezența unui cavou regal în regiunea ce-o prospectam. Cu neputință totuși să-i descoperim intrarea. Până 'n ziua când se. Petrecu drama...

— Drama? exclamă Jana.

Lordul Grander părea a nu fi auzit; privea drept înainte în gol, furat de amintirile lui. Dar se scutură deodată:

— Da, drama. Într-o zi... sau mai bine într-o noapte, fusese o zi zăpușitoare; eram zdrobiți de oboseală; și apoi, trebuie s-o și mărturisesc, eram plictisiți de această căutare zadarnică.

Eram întins în cortul meu, cu. Neputință de adormit, nervii îmi zbârnăiau sâcâiți la culme; se pregătea o furtună în depărtare, îi și auzeam uruitul surd.

Mă hotărâi să mă ridic, să fac câțiva pași afara. Ieși din cort.

Mersei câteva sute de metri. Nu mă gândeam la nimic altceva decât să-mi răcoresc fruntea...

Deodată deosebi o umbră de om care se strecura între cele două stânci.

Numaidecât atenția mi se încordă. Cine se putea ascunde pe-aici? Cine avea interes s-o facă?

Tânărul arheolog continuă deci să înainteze cu nespuse fereli. Se găsea pe un teren pe care-l cunoștea cât se poate de bine fiindcă îl explorase multă vreme.

Auzi lovituri într-o piatră, apoi zgomotul încetă. El mai înaintă.

Deodată avu impresia ciudată că locurile se modificaseră de la ultima dată când mai fusese aici; i se părea că blocurile de stâncă își mutaseră locul, ca și cum s-ar fi făcut terasamente.

Îl năvăli o bănuială: să admită oare că Medinet-Pașa profita de orele de noapte și de somnul tovarășului său ca să continue singur cercetările întreprinse?

Cercetă cu luare aminte locurile; o neliniște alarmantă îl cuprindea tot mai mult; era ca o dușmănie ascunsă în tăcerea naturii, pe care o speria numai din când în când bubuiturile de tunet din depărtare.

Lordul Grander înaintă, se aplecă să examineze un obiect metalic care strălucea...

— ... Și mă pomeni doborât de o lovitură în ceafă pe care n-o pot uita până-n ziua de azi!

Lordul Grander își frecă ceafa zâmbind.

Jana avu un gest adorabil; ridicându-se dintr-o săritură, veni să mângâie capul soțului ei.

Maryland mai stăpân pe sine, întrebă:

— Și după asta??

— După asta... M-am regăsit în cortul meu. Mă descoperiseră neînsuflețit; aveam un picior frânt: în cădere, alunecasem rostogolindu-mă din stâncă-n stâncă. Mă mir că scăpasem numai cu atât.

— Dar după asta? stăruie Maryland.

— După cum vă închipuiți, am încercat să întreb pe Medinet-Pașa; am pus unele întrebări și lui Bu-Sakkara. Ocoliră cu îndemânare cursele ce le întindeam. Am înțeles atunci că nu trebuia să mai stărnesc.

— Urmarea a fost că nu ai găsit mormântul lui Tut-Ank-Amru?

— Nu l-am găsit, e drept, dar nu mă dau bătut. Acesta e scopul pentru care navigăm acum în susul Nilului.

Maryland sări în sus. Jana se depărtă puțin de soțul ei, privindu-l cu curiozitate.

El afirmă din nou:

— Da, da. Am păstrat secretă trista mea aventură de atunci. În afară de Medinet-Pașa nimeni altul mi a știut-o. Caravana noastră s-a înapoiat după câteva luni la Cairo. Eu și Medinet-Pașa ne-am despărțit.

Dar am jurat să nu dezarmez. Câtva timp am adunat informații, le-am confruntat. Le-am controlat și am tras încheieri.

În sfârșit am socotit venit momentul.

Mai înainte m-am mai dus în Europa și... te-am găsit pe tine, Jana...

— Și spui că vom descoperi acel mormânt faraonic?

— Am cea mai întemeiată credință. Totuși...

Chipul care i se luminase sub efectul exaltării, i se întunecă.

— Totuși, e la mijloc Medinet... Eu uitasem. El văd că nu.

— Ai mai pomenit cuiva de intenții? Întrebă mirată Jana.

— Nimănui... Cu toate astea nimic nu mă miră din partea lui Medinet-Pașa când e vorba de chestiuni de astea.

Lordul Grander vorbise cu glas înăbușit. Cei doi auditori ai lui îl priviră. Din nou sta pierdut într-un fel de viziune depărtată.

Maryland își permise să stăruie.

— Trebuie că-ți faci năzăririi.

Atunci tânărul Englez reaminti cuvintele Egipteanului:

— „Pe curând, Lord Grander”.

Se întinse o tăcere între cele trei persoane.

Feluca își urma cursa. Soarele începuse a se încinge.

De-a lungul malului se vedea câteodată o caravană, — soțul așezat în spinarea unui măgăruș, femeia după el pe jos încărcată cu pachete și. Eu copilul purtat legat. În spate.

Lordul Grander își îndreptă talia. Contemplă orizonturile ce-i erau familiare. Apoi zâmbi femeii sale.

— Să știi lucrul acesta de la mine, eu sunt un om încăpățânat... Am hotărât să descopăr cavoul lui Tut-Ank-Amru și am să-l descopăr. Un singur lucru m-ar putea face să dau înapoi...

— Ce anume? Întrebă Maryland în timp ce flică-sa înălța lin din umeri căci pricepuse.

— Dacă Jana ar refuza să mă-nsoțească, declară tânărul Lord.

Atunci ea se ridică la rândul ei, își petrecu brațul pe după al lui și exclamă:

— Știi bine că te-aș urma până la capătul pământului!...

— Și cu mine ce faceți? îi tachina Maryland pe un ton ce se făcea supărat.

— Ei asta-i, d-ta socotim că ai să vii cu noi, tată, zâmbi tânărul.

— Atunci sunt toate bune! exclamă hunul tată-socru și se cinsti plin de mulțumire cu câteva dușci de whisky.

3.

Timp de câteva zile navigația se urmă fără incident.

Se apropiau de Luxor, cu satul său de băștinași, cu templele sale și cu cerșetorii săi.

Vegetația se transforma treptat. Erau hotarele marelui pustiu; se zăreau oaze.

Pe lângă mal luneca trupul verzui al vre-unui crocodil. Maryland, cu toate că inima îi dădea brânci, nu. Se risca să tragă în el.

Nu se știe niciodată, îi atrăsese atenția Grander. Ne putem atrage supărări. Să nu uităm că crocodilul e unul din animalele sfinte ale vechii religii egiptene.

În sfârșit ajunseră la punctul fixat de Lordul Grander.

Începu debarcarea.

— Mai e departe de ^aici? întrebă Maryland.

— Nu prea, răspunse tânărul lord. Ca la o zi de mers, cel mult.

Organizară o caravană. Grander pregătise de atât de mult timp expediția asta, că totul era prevăzut. Provizii, material pentru corturi, material pentru cercetări, nimic nu lipsea.

Reușise să hotărască pe oamenii echipajului său să-i servească de ajutoare; îi plătea gras; așa că măcar că această muncă nu le plăcea, la urmă primiră.

Numai doi din ei rămaseră să păzească feluca.

În curând toată mica trupă se puse în mișcare.

Lordul Grander ar fi dorit să aranjeze vreun mod de transportare pentru tânăra lui femeie.

Dar Jana se împotrivi:

— Am deprinderea sporturilor. Un marș nu mă sperie. Înainte! La drum!

El o iubea tot mai mult pe zi ce trecea, aprecia energia ei aproape bărbătească pe care frumusețea ei o înnobila. În loc de o femeiușcă plăpândă, fasonată și moftangioaică, pășea lângă el adevărata tovarășe de care visase el atâta vreme.

Cât despre Maryland era vesel, încântat de expediția asta pe care o considera mai mult ca o escapadă decât ca o întreprindere primejdioasă.

Căci Grander nu le ascunsese de fel:

— Întreprindem un lucru periculos; nu știm ce ne așteaptă. Admițând chiar că am reuși, nu știm dacă nu vom fi violat religia băștinașilor ținutului. Nu se știe niciodată ce sunt în stare.

Jana râse:

— Prețul merită riscul... Auzi! Mormântul lui Tut-Ank-Amru! parcă ne văd întorcându-ne în Anglia încălcați cu trofee, aducând sarcofagul străvechiului faraon... Ce vor zice bunele mele amice, care clocesc acasă?...

Ce-i drept, Grander știa că tânăra lui femeie nu era o păpușică de salon; așa că îi ținu isonul amuzându-se și el de figurile ce vor face companionii lui de club când le va povesti odiseea lui.

— Ei, ci, exagerați, nu vă grozăviți cu anticipație, chicoti Maryland. Nu o să aduceți fără doar și poate decât niscai oale vechi, vreun sfinx fabricat cu meșteșug într-o uzină ceho-slovacă și pus acolo cu intenție pentru d-ta sau altul de pehlivani antreprenori de surprize de care mișuie valea Nilului. Sunt nouăzeci și nouă de probabilități la sută că mormântul va fi vizitat de mai înainte de jos până sus, și golit de toate lucrurile lui prețioase...

În vremea asta caravana se apropia. Deoarece mergeau încet, aveau să facă două zile în loc de douăzeci și patru de ore cât prevăzuseră pentru parcurs.

Peisagiul se transforma treptat. Nu mai erau movilele

---

verzi, nici măcar dunele de nisip ondulat. Începea să se ivească stâncăria. Granit, bazalt, cremene, tot ce servise pe vremuri la construcția cavourilor regești.

Zăduful devenea din clipă 'n clipă tot mai de nesuferit.

Pe Maryland îl treceau sudorile; pe ceafa lui, ce o apăra de bine de rău o batistă atârnată de casca de pânză, nădușeala curgea șiroaie. Dar își păstra surâsul lui simpatic, glumind cu băștinașii, găsind mereu prilej de râs.

Și Lordul Grander se bucura și se felicita că adusese pe socru-său. Mai întâi că asta înfățișa un alb mai mult în expediție. Jana putea să aibă nevoie de sprijin; apoi fostul ofițer al armatei din Indii ar știi, la nevoie, să tragă un foc de armă; în sfârșit voioșia lui întreținea buna dispoziție a trupei.

În felul acesta înaintau. În curând deosebiră un șir de munți de mică înălțime, un fel de umflătură a scoarței pământului, o cută bruscă în mijlocul peisagiului.

— Nu e nimic dincolo, vesti Lordul Grander arătând ridicăturile.

Ea se miră.

— Păi da, făcu el, șirul acesta pare a fi răsărit în mod misterios ca și cum ar fi fost un cataclism pur local. Odată, ce-l străbați regăsești în dosul lui același peisaj pustiu, stânci și bolovani, șes drept, uniform ca acela ce-l străbatem acum.

— Și mai suntem departe de țintă?

— Iac-o! făcu el cu un zâmbet. Și brațul lui arăta tocmai șirul de ridicături.

Jana chemă pe Maryland.

— Tată! Privește... Țara făgăduinței.

El își șterse fruntea brobonită de sudoare. Și întâmpină:

— Nu văd nicio fabrică de gheață. Cu ce dracu să răcim whisky-urile noastre?

— Să-ți vie inima la loc, tată, vesti Grander. Mașina de gheață e în bagajele noastre.

— D-zeu să te binecuvânteze, fiule! exclamă bravul om.

Și găsi puteri să-și grăbească pasul, atât de mare îi era setea.

Terenul urca în pantă lină. Mersul devenea tot mai anevoios.

La fiecare minut trebuiau ocolite enorme blocuri căzute de-a curmezișul drumului; uneori era nevoie chiar să fie escaladate.

Grander făcu observația:

— Nu găsiți că grămezile astea de bolovani au o înfățișare care-ți dă de gândit?

— Însoțitorii săi mărturisindu-și nepriceperea, el le explică:

— Uitați-vă la panta muntelui, niciodată blocurile astea nu ar fi ajuns să se rostogolească până aici...

— Și ce încheiere tragi de aici?

— Că mâna omului a ajutat natura ca să facă și mai dușmănoase locurile acestea. Precauțiunile acestea pornesc de la aceleași idei care i-a făcut pe oamenii aceștia de demult să-și ocrotească morții prin atâtea bariere, ziduri și ganguri labirintice.

Timp de câteva ore își continuă înaintarea. Transportul grelelor pachete de materiale întârzia și mai mult mersul.

În sfârșit terenul păru a se face mai lesnicios. Un fel de cerc se deschidea în chiar inima muntelui. Se făcea ca un cazan, mărginit de stânci.

Lordul Grander se opri. Fața îi era luminată de bucurie.

— Am ajuns! vesti el.

Cu| toată inimoși a ei, Jana era obosită. Se lăsă deci să cadă pe un bolovan, oftând de mulțumire.

Tânărul lord și împărțea porunci pentru înjghebarea taberei. Ea vădit că lucra după o rânduială chibzuită de mai demult. Scosese din buzunar un plan și statornicia locul corturilor în așa chip ca expediția să păstreze totdeauna stăpânirea pe defileul de intrare.

Începu despachetarea coletelor. Aranjară un adăpost pentru bucătar. Fără îndoială aveau să petreacă zile

---

multe aci și trebuiau să se instaleze cu maximum de confort.

Se lăsă noaptea înainte ca totul să se fi terminat.

Lordul Grander își adună oamenii:

— Băieți, le spuse el, mâine ne punem pe lucru. Nu v-am ascuns de fel că s-ar putea să avem de-a face cu bandiți în această regiune pustie. Așa că o să punem sentinele. Domnul Maryland, eu însumi și Ali vom face de gardă pe rând cu unul din voi.

Dar Jana se supără:

— Eu nu vreau să fiu dată deoparte. Voi putea veghea tot așa de bine ca voi, Arthur...

— Te rog, spuse el apăsător, și ea pricepu că orice stăruință ar fi zadarnică...

* *

*

Prima noapte începu. Cel dintâi făcu de gardă Aii, șeful echipajului. La miezul nopții avea să-l schimbe John Maryland; la patru de dimineață venea rândul Lordului Grander; ținuse să-și rezerve veghea ce-a mai anevoioasă, cea în timpul căreia oboseala doboară trupul și când te lași ușor furat de somn.

Încetul cu încetul totul adormise în tăcere.

Nu era în mijlocul corturilor decât un singur foc pe care toți oamenii îl întrețineau.

Aii își termină veghea lui fără nicio turburare.

John Maryland veni să-l libereze și se așeză lângă foc. Scoase pipa, o îndesă cu îngrijire și o aprinse.

Cele două ceasuri dintâi se scurseră destul de repede. Maryland își depăna prin gând anii lui trăiți în serviciul Regelui, în India. Retrăia lungile veghi, când regimentul se aștepta în fiecare clipă să fie asaltat de bandiți.

Puțin câte puțin spiritul se înnegura înăuntru.

Încercă să scuture această toropeală, dar oboseala era

---

mai tare, îl năpădea. Cădea cu nasul înainte se îndrepta iar, luptă enervantă care trebuia să se termine cu înfrângerea omului.

Totuși nu dormea; era numai într-o stare de semi-conștiență.

Vis sau realitate?... El deosebi o umbră omenească care umbla prin tabără; voi să caște ochii; cu neputință, ai fi zis că pleoapele îi cântăreau o sută de kilograme.

În vremea asta forma necunoscută înainta.

Mergea cu pas tiptil, purtând de grijă să nu lovească ceva, nici vreunul din pachete, nici pe vreunul din oamenii lungiți de-a curmezișul drumului.

Venea drept înspre foc, spre corturile centrale, spre John Maryland.

Acesta vedea acum mai bine pe omul care se furișa, căci îl lumina dogoarea jarului. Trebuia să fie un băștinaș; un vâl lung alb îl înfășură din cap până-n picioare, ascunzându-i și partea de jos a feții.

Maryland îi deosebea numai ochii, niște ochi ciudat de sclipitori.

Necunoscutul ajunsese la mormanul de jar. Maryland ar fi voit să se repeadă, să se arunce asupra lui, legături invizibile îi paralizau mișcările, ca într-un vis rău.

Arătarea misterioasă se aplecă asupra matelotului care trebuia să întrețină focul și care adormise buștean. Arătarea ridică brațul. Un fulger. Un horcăit.

Maryland se zbătea în zadar.

Acum făptura-stafie? om? se întoarce. Păru a scotoci prin cutele vâlului care-l acoperea; se plecă din nou asupra corpului nemișcat al matelotului. Apoi se retrase, dispărând în negura nopții oare se lăsa cu încetul asupra taberei.

Maryland atunci, abia atunci se putu sălta pe picioare. Își frecă ochii, bodogănind, înjurând; scoase din; buzunar o sticlă turtită pe oare o duse la buze; duș»- ca de alcool îl învioră definitiv din buimăceala lui.

Începu să râdă, mormăind, vorbindu-și singur:

— Afurisit vis!... Diavolul ăsta de Arthur mi-a tulburat creierul cu năbădăioasele lui povești cu faraoni, mumii, stafii, bandiți...

Se duse la matelotul lungit jos și-l lovi prietenește în coaste cu piciorul:

— Hei, băiatule, hei!... mai aruncă ceva vreascuri în foc, că se stinge...

Celălalt nu răspundea, nici nu se mișca.

Neliniștit deodată, Maryland se aplecă, apucă o pulpană a hainei omului și-l scutură mai tare. Simți sub degete o umezeală vâscoasă.

— D-zeule! exclamă el.

Se dezmeticise complet, cu nervii alarmați. Scoase din buzunar o lampă electrică ce i-o dăduse Grander pentru timpul veghii. Apăsă butonul și rămase uluit.

Visul rău se dovedea realitate.

Omul zăcea întins pe burtă. Între umeri avea înfipt un pumnal.

Și pe mânerul pumnalului — petrecută printr-o ruptură forțată — o foaie de hârtie, un răvaș.

Maryland nu era un fricos. Dar numai decât pricepu primejdia ce-l amenințase.

Și își mai dădu seamă, cu spaimă, cât de fatală ar fi putut deveni ațipirea lui — santinelă păcătoasă — întregii expediții!

Strângând din dinți, se răsuci încet în călcâie ca și cum căuta pe dușman. Dar lotul era liniștit împrejur.

Atunci gândul la Jana, la ginerele său, îl năvăli. Alergă la. Cort, dete deoparte perdeaua de pânză care slujea de ușă și sări La patul de campanie pe care odihnea copila lui: pieptul tinerei se ridica regulat; dormea, neștiutoare de pericolul din, care scăpase.

Mănunchiul luminii electrice pe care o ridică în sus Maryland, făcu ocolul întregului cort și se opri pe patul lui Grander, fixându-i-se pe față.

Acesta sări în picioare, deșteptat numaidecât.

Maryland apucă de braț pe tânărul lord, îl tra. Se afară.

Nu schimbă o vorbă. Cei doi bărbați zoreau spre focul aproape stins.

Maryland luminează cadavrul marinarului. Grander se aplecă.

Pipăi corpul flăcăului băştinaş şi murmură:

— Bietul băiat!

Apoi scoase pumnalul din rană, desprinzând hârtia fixată pe plăsele.

În lumina slabă a focului, el examinează arma; era un cuţit antic cu lama lată bine lucrată. Cât despre mâner fin cizelat, înfăţişa un câine care purta un disc în cap.

— Frumoasă piesă antică, exclamă arheologul, furat de pasiunea lui.

— Da. Şi care nu-şi greşeşte ţinta, adăugă Maryland cu mintea mai la realitate. Şi hârtia? Întrebă el.

— Un papirus! Îl corectă lordul Grander.

El studia literele desenate pe documentul pe care-l desfăcu binişor în palma mâinii.

— Tare ciudat, mormăi el. Papirusul asta, hotărât, e din altă epocă; slovele nici vorbă sunt în stil antic.

— S-ar spune chiar, observă bătrânul Englez, că au şi fost desenate foarte demult.

— Exact, confirmă lordul Grander ca specialist.

Rămase mai mult pe gânduri, tăcut, apoi traduse.

„Acela care insultă pe Kom-Zu trebuie să piară de mâna lui Kom-Zu.”

„Acela care violează mormântul sfinţit va căpăta prevestirea din mâna lui Kom-Zu”.

„Dacă stăruie în nelegiuirea lui, moartea îl va opri...”.

— Ei, exclamă Maryland, mai lămurit nici că se putea. Suntem prevestiţi. Moartea acestui biet băiat e o înştiinţare. Dacă ne încumetăm să pătrundem la acest onorabil Tut-Ank-Amru aceeaşi soartă ne aşteaptă, iar Kom-Zu se va însărcina să ne facă de petrecanie.

Lordul Grander nu răspunse. Împăturind la loc cu grijă papirusul, îl puse la păstrare în portvizitul lui.

Maryland atunci îi povesti în câteva cuvinte ceea ce se

întâmplase, mărturisind slăbiciunea lui cu accesul de somn.

— Nu te dezvinovăți, spuse tânărul. Asasinatul acesta a vrut să ne dea o învățătură.

Se așează jos lângă foc. Se vedea că frământa gânduri posomorite. În sfârșit oftă:

— În zori facem cale-ntoarsă.

— Ce vorbești, omule? exclamă Maryland.

— Mai bine așa, crede-mă. Degeaba ne-am încăpățâna; nu o să ajungem la niciun rezultat, numai că am înfrunta o pieire sigură.

— Nu, odată cu capul! răcni bătrânul Englez. Tocmai fiindcă au vrut să ne sperie, e semn că există ceva. Pupăza e în cuib; treaba noastră e s-o găsim.

— E prea de tot bine păzită.

— Să renunți, d-ta, Lord Grander?

Maryland era indignat. Era neadmisibil ca expediția lor să dea bir cu fugiții.

— Să ne amenințe, să ne terorizeze pe noi, fii ai Marii Britanii, lucrul acesta n-o să-l îngăduim.

— Jana, întâmpina simplu Arthur Grander.

— Fata mea? nu uita Lord Grander, că ea e o Maryland. Niciodată nu ni s-a reproșat că ne-am dat înapoi înaintea a orîșice ar fi.

Tânărul lord îi întinse mâna:

— Iartă-mă. Rămânem.

— Așa te vreau!

— Dar pe Jana am s-o trimet înapoi la felucă; va merge până la Cairo și ne va aștepta acolo.

— Frumoasă lună de miere! făcu Maryland pe un torn tachinator. Și presupui că ea are să primească. Poftim numai de i-o propune. Eu unul nu m-aș încumeta.

Trase ceasul din buzunarul vestei, se uită la el în zarea focului.

— Ceasurile patru și cinci. Am trecut cu cinici minute de timpul meu de gardă... Te las. Mai gândește-te înainte a te hotărî. Noapte bună.

Și plecând se depărtă:

— Iacă odată, scuză-mă pentru accesul meu de somn. Vezi să nu mă imiți.

Iardul Grander nu răspunse nici cu un zâmbet măcar la gluma asta. Rămase șezând lângă jar, furat de gânduri, căutând să-și adune mințile.

Nici vorbă, se așteptase el că adversarii vor pupe piedici. Dar graba și violenta atacului îl cam tulbura. Cum trebuia să le răspundă?...

Scoase din buzunar papirusul, îl examina din nou îndelung la licărul murind pe oare un vânt ușor îl mai stârnea prin cenușă.

Noaptea se apropia de sfârșit, zorile nu mai erau departe. La orizont se și deslușea o dungă cenușie prin care începeau să se joace răsfrângeri de aur și purpură.

4.

Tânărul lord era un bărbat hotărât și plin de autoritate. După o lungă chibzuire cu sine, cumpăna judecății lui înclină în sfârșit spre sfatul dat de John Maryland.

Așa că, după ce aduse la cunoștința lui Ali și a oamenilor lui întâmplările nopții, el profită de indignarea lor ca să-i ridice împotriva vrăjmașului necunoscut.

Îi convinse că pentru a-l găsi și pedepsi, cel mai bun mijloc era să descopere intrarea cavoului. Fără doar și poate că atunci vinovatul ar da iar semne de viață. Și dacă vor fi cu ochii-n patru îl vor înhăța, împiedicându-l să-și mai urmeze uneltirile criminale.

— Tu ești un înțelept, aprobă Aii șeful echipajului, stăpânul nostru poruncește și noi ne supunem. Tu ai să ne conduci la izbândă și atunci să duci rămășițele tovarășului nostru ucis mișelește înapoi până la pământul unde-i odihnesc strămoșii.

— Făgăduiesc, spuse solemn kurdul Grander.

Săpă deci o groapă provizorie pentru bietul matelot; și apoi toată trupa se puse pe lucru.

Grander împărțise porunci; fiecare avea să-și facă cercetările într-altă direcție; era vorba să se găsească anumite semne care aveau să călăuzească apoi întreprinderea.

Mușită vreme lordul Grander buchisise pe papirusurile antice descifrându-le tainele. Studiase adâncit domnia lui Tut-Ank-Amru; și ajunsese la încheierea că intrarea mormântului trebuia să fie îndreptată cu fața la lună-

---

răsare.

Căci cultul zeiței Kom-Zu fusese în deosebi în floare în timpul domniei acestui Faraon.

Pe aceste temeieri deci trebuiau conduse căutările.

Jana luase cunoștință prin bărbatul ei de asasinatul din noaptea trecută și de hotărârea luată de lord.

Ea îl aprobase fără șovăire; când îi spuse că se gândise să reîmpacheteze bagajele sau s-o trimită măcar pe ea înapoi, ea avu o lungă privire care-i dovedi cât s-ar fi împotrivit ea unei asemenea hotărâri.

Săpăturile începură deci, dibuind pe ici pe colo. Timp de-o săptămână ele urmară fără ca niciun rezultat să vie să încunune eforturile lordului Grandeur.

Deodată, în după amiaza zilei a opta, John Maryland avu șansa unei descoperiri care trebuia să schimbe cursul lucrurilor.

Daseră într-o parte un bloc de stâncă care astupa un fel de tranșee tăiată în munte. Se aflară în fața unei pante a râpei. La piciorul ei, Maryland observă niște găuri regulate; le cercetă, apoi fața i se lăți într-un zâmbet larg.

Trimise repede după tovarășii săi.

Înainte a acestora își luă un aer triumfător.

— Am găsit...

Arată scobiturile, explicând:

— Găuri de mine.

Ipoteza avea multe șanse să fie adevărată. Cei cu care se războiau, și care nu se mai iviseră în calea lor de la atentatul din prima noapte, trebuie că făceau și ei săpături, cu o înfrigurare și îndărătnicie crescută de prezența expediției.

Fără îndoială că-și propuneau să atace râpa cu ajutorul dinamitei.

Ceilalți n-aveau decât să folosească munca celora.

— Fie! hotărî lordul Grandeur.

Încărcături de pulbere fură îngrămădite în scobituri; fură legate printr-un fir electric de un detunător pus la bună distanță.

Toată lumea se trase înapoi.

Jana fu aceea care apăsă pe butonul mecanismului.

Bubuitura exploziei se repetă în ecou îndelungat prin defileurile strâmtorii. Se ridică un nor de fum și praf; se văzu sărind în aer sfărâmături de stânci năruite, îngrămădite, rostogolite unele peste altele.

Se căsca înaintea lor o deschizătură.

Deoparte și de alta se deosibeau niște ziduri susținătoare. Pe aceste ziduri fuseseră sculptate basoreliefuli.

Jana, ca adevărată fiică a Evei, se îndreptă spre fundul scorburii, însoțită de soțul ei.

Dimpotrivă, lordul Grander se apleca spre hieroglife încercând să le descifreze.

Dar era destul să vezi atitudinea lui Aii, cea a lucrătorilor și mateloților echipajului ca să pricepi că ținta expediției fusese atinsă.

Unii dintre ei se aruncară în genunchi, alții se trăgeau înapoi cu spaimă. Peste tot îi întâmpina masca de câine a lui Kom-Zu. Zeița lunii, zeița întunericului, purtând deasupra capului un disc.

În sfârșit, Lord Grander ridică fruntea, radios:

— Am găsit, Jana... am găsit!

Exaltarea lui era la culme. Ținta urmărită de câțiva ani era atinsă. Se afla în pragul cavoului mult căutat.

Maryland întrebă:

— Ești sigur?

Absolut sigur. Inscripțiile de pe zid sunt formale. Aci a fost înmormântat cu toate bogățiile lui demult faraonul Tut-Ank-Amru.

— Totuși... întâmpină bătrânul Englez și arată partea posterioară în gaura făcută de explozie.

Un zid gros o astupa; pe zidul acesta nici o urmă de desen. Nu era o amăgire? un falș cavou cum obișnuiau să construiască Egiptenii vechi pentru a abate pe cei cari ar fi încercat să violeze mormintele suveranilor lor?...

— Nu cred, spuse lord Grander. Se face foarte precis

---

aluzie în aceste hieroglife despre mai multe morminte destinate să înșele pe jefuitorii de morminte...

— Cum suntem și noi, murmură Jana.

O transformare ciudată se produsese în tânăra femeie.

Odată trecut primul moment de entuziasm, ea părea șovăitoare, temătoare. Soțul ei o întrebă. Ea mărturisi:

— Nu știu nici eu ce simt... Parcă ași fi una din acele bestii de pradă care se năpustesc asupra cadavrelor.

— Am resimțit cu toții această impresie, recunosc tânărul lord Când am pătruns pentru întâia oară într-un mormânt faraonian, am avut impresia că făptuiesc o profanare. Dar apoi... apoi, când aduceam elemente noi destinate să îmbogățească muzeele noastre, să ne învețe mai bine ce erau anticii Egipteni, înțelesei că civilizația pretindea cercetările acestea.

— Știința!... murmură Jana cu dispreț, dar nu-și sfârși gândul.

Lordul Grander dădea acum ordine ca zidul din fund să fie atacat cu târnăcopul. Atrăgea însă luarea aminte să se lucreze cu cea mai mare prudență.

Cine știe ce cursă putea fi ascunsă de către cei care zidiseră trupul suveranului lor în scobitura din munte?

John Maryland observa activitatea tovarășului său care se cheltuia fără de rezervă. Avea și el fruntea îngrijorată, întrebat, el mărturisi:

— Mă întreb ce s-or fi făcut adversarii noștri?...

— Le-am luat-o înainte, le-am răpit trofee și gloria.

Nu mai putea de bucurie, uitase șovăielile de odinioară; nu se mai sinchisea de misterioșii săi concurenți.

— Deh... mormăi Maryland, nu prea e așa de sigur. Mă prinde bănuiala că n-am efectuat această descoperire decât pentru că ei au voit s-o facem.

— Nebunie! exclamă Grander, pe când Jana păstra tăcerea.

— Adu-ți aminte de prima noastră noapte la campament, spuse Maryland. Ațipitul meu, îmi vine acum a crede, nu fusese natural.

Tovarășii lui îl priviră.

După oarecare codeală, spuse în sfârșit ce avea pe inimă:

— Eu știu ce înseamnă să stai de veghe. Nu odată mi s-a întâmplat să trebuie să fac de gardă când mă aflam în Indii. Recunosc că uneori adormeam, dar cel mai ușor zgomot era de ajuns să mă deștepte.

„Ori, de astă dată, am văzut totul... vă repet, am văzut totul, stăruie el, și mi-era totuși cu neputință să fac un gest”.

— Concluzia? Întrebă Grander oarecum ironic.

— Ființa necunoscută care s-a introdus în campament m-a împiedicat să mă mișc.

— Îi atribui o putere supranaturală?

— Nici decum. Ura simplu fenomen de hipnotism, dar care-l face primejdios... și mă face să prevăd greutăți nenumărate. Aproape că aș fi preferat să nu găsim.

— Haida de! exclamă lordul Grander și-și părăsi prietenul ca să se ducă să supravegheze munca oamenilor săi.

Zidul se fărâmița sub târnăcoapele muncitorilor.

Deodată, o unealtă străbătu peretele deoparte în cealaltă; când fu trasă înapoi, o parte a peretelui se năruie. Un val de aer umed, înghețat, izbi în obraz pe cei de față.

Matelotul care dăduse lovitura de târnăcop se trase înapoi; fața îi era pământie de groază respectuoasă.

Gândul că viola un mormânt regal începu să-l turbure ca și pe camarazii săi.

Cu toată încrederea ce o aveau în conducătorul lor, lordul Grander, oamenii lui se arătau tot mai spăimântați din clipă în clipă.

Atunci tânărul Englez, stăpânit de o ardoare înfrigurată, apucă el însuși un târnăcop și atacă peretele. Se auzeau lovituri care aveau răsunet lung, indicând dinapoi golul.

Blocuri din această zidărie specială pe care o cunoscuseră vechii meșteri zidari se fărâmițau, cădeau.

Ali, după ordinele căpătate punea să se retragă bulgării

---

ce se îngramădeau. Se și croia un fel de drum de trecere.

Maryland însuși, scuturându-se de acel fel de toropeală care-l cotropise și, făcând haz de necaz, se apucă și el de lucru.

Se înainta repede. Culoarul fu degajat.

Lord Grander apucă o torță electrică, o înfipse la intrare iar el primul, pătrunse în mormântul faraonului Tut-Ank-Amru.

Picturi noi, sculpturi, desene, hieroglife numeroase, toate dovedeau că nu se înșelase.

În firide, săpate în perete la distanțe egale, erau așezate statuete; toate o înfățișau pe zeița Kom-Zu, în poziții diferite.

Și era ușor de ghicit după expresia indigenilor, că aceștia erau înspăimântați.

— Înainte! porunci Grander. Înainte! mai târziu vom examina totul mai cu amănunțime.

Maryland întâmpină:

— E imprudent s-o pornim așa, ușuratici, în cavoul acesta.

— De ce? se miră lord Grander.

— Hotărât lucru, dragul meu, uiți de adversarii noștri. Putem fi atacați pe la spate.

— Și ai vrea să lăsăm pe unul dintre noi de sentinelă?... Ca să fie atacat... Dimpotrivă, să nu ne despărțim. Chiar ne-ar fi și mai ușor să ne apărăm în caz că am fi atacați.

Tânărul lord era de nerecunoscut; orice urmă de șovăială dispăruse. Patima lui îl arunca înainte, fără grijă de primejdii.

Mica cohortă înaintă în sclipirea lămpilor electrice, care-și aruncați razele luminoase asupra picturilor murale, făcând să scânteieze darurile de pietre prețioase depuse în fața statuetelor zeiței Kom-Zu.

Un miros pătrunzător le sugruma gâtleejul. Era tot deodată un miros de mucegai și un parfum ciudat, ca de mirodenii.

Deodată, lord Grander, care se afla tot în capul

---

cortegiului, se aruncă înapoi. La picioarele lui se casca un fel de puț larg și adânc. Un pas mai mult și ar fi căzut într-o prăpastie fără fund.

Cu toții se îngrămădiră pe margine. Puțul, căci era chiar vorba de un puț, tăia cu desăvârșire drumul. Era cioplit în plină stâncă și nicio punte nu îngăduia să se ajungă de cealaltă parte.

— Aduceți-mi niște scânduri, porunci Grander.

Mateloții se supuseră, nu cu bună voie.

Maryland care-i observase cu atenție, murmură la urechea ginerelui său:

— Bagă de seamă. Grander.

— La ce? făcu celălalt privind în juru-i.

Picturile încetaseră. Se aflau oarecum, chiar în inima muntelui.

Maryland explică:

— Oricâtă încredere am avea în oamenii d-tale, am impresia că mult nu lipsește să ne lase baltă.

— Crezi una ca asta?? exclamă Grander. Îi plătesc destul de bine. Mai mult încă, îmi sunt foarte atașați. Nu-i întâia oară că ei mă însoțesc într-o expediție de felul acesta.

Dar Jana întări sfatul tatălui ei.

— Am și eu simțimântul că sunt îngroziți.

În clipa aceasta, venind de la intrarea subteranei, străbătu până la ei un dudit urmat de țipete, de strigăte.

Maryland se repezi. Dar se izbi de un morman de blocuri de stâncă ce tăiau drumul întoarcerii.

Totuși, nu era ruptă orice legătură cu exteriorul, printre bolovanii enormi se întrezărea lumină. Maryland chemă. Voci confuze răspunseră.

Și iată ce aflară:

Se produsese o avalanșă, rănind primejdios doi oameni din caravană și omorând de-a binelea pe un al treilea.

Ceilalți refuzau acum să mai intre în subterană.

Ali, care rămăsese lângă stăpânul său explică:

— Le e frică... Spun că nu e ceva natural căderea

---

stâncilor. Mâna lui Kom-Zu a astupat culoarul.

— Spune-le să curețe culoarul, porunci Grander.

El însuși dădu ordinele. Zidiții auziră ecoul blocurilor pe care cei de afară le mutau din loc. Încetul cu încetul lumina revenea. Spaima care apăsase asupra celor care fuseseră închiși se risipi.

Dar când revăzură pe oamenii echipajului, atitudinea acestora era semnificativă. Pentru nimic în lume n-ar fi consimțit să exploateze din nou subterana.

— Bine, aruncă Grander cu o voce stăpânită. Să ne aducă scânduri și să îngrijească de răniți. Tu, Jana, vei rămâne afară cu tatăl tău!

— Niciodată! Întâmpină tânăra femeie cu o voce care nu admitea vreo împotrivire.

Grander cumpăni o clipă.

Era vădit că șovăia să-și târască soția în aventură; dar aceasta îl ispitea într-atât că Jana fu cea care hotărî:

— Înainte!

Cu ajutorul lui Ali, care nu-i trădase, transportară scândurile până la puț, instalară puntea. Grander porni, ajuns de cealaltă parte, se înălță.

— Ei, ce se aude! Întrebă Maryland.

— Nu vă mișcați. Așteptați, adăugă tânărul lord.

Luminându-și calea cu lampa lui electrică înaintă cu câțiva pași. Jana și tatăl ei erau copleșiți de o neliniște apăsătoare. Nu exista oare vreo nouă cursă care-l pândea pe lord Grander?

Dar nu. El se opri și-l auziră scoțând o exclamație de dezamăgire.

— Ce este, întrebă tânăra femeie.

— Drumul e barat, vesti el.

— Bara?

— Da. Culoarul se oprește aici unde sunt.

— Fără îndoială vreun nou zid?

— Nu, e chiar stârnea. Nu se află nici desene, nici texte de nici un fel.

Era adevărul.

Grander dăduse acolo de un teren tot atât de abrupt, de netrecut, ca și pereții puțului. Tovarășii lui îl ajunseră și se putură încredința că spusese adevărul.

Zadarnic căutară o deschizătură, un indiciu al existentei unei noi subterane camuflate. Trebuiră să se declare învinși.

Și fură siliți să facă stânga împrejur. Luară iar calea punții de scânduri care se clătina deasupra abisului. Ieșiră cu pași înceți din culoar. Ajunseră afară sub cerul liber.

Noaptea îi învălui.

Atât le era de mare ardoarea încât nici nu-și dădură seama de fuga timpului. Orele se scurseseră, iar întunericul era complet, pătruns doar de focurile aprinse.

Oamenii lordului Grander se grupaseră în jurul focului. Păreau buimăciți; cei doi răniți, întinși pe jos, pansați cum s-a putut, gemeau.

Jana și soțul ei se ocupară de ei, le examinară rănilor, încredințându-se că nu-i paște cangrena.

Tânărul lord profită de momentul acesta ca să încerce să zgâlțâie puțin curajul oamenilor săi.

— Va să zică refuzați să mai veniți cu mine?

— Tu ești stăpânul nostru, dar zeița Kom-Zu e prea puternică.

— Dar nu mai practicați cultul ei; asta înseamnă, deci, că nu vă mai temeți de ea.

Logica aceasta nu-i convingea.

Moșteniseră, ca povești fantastice, de la părinții lor, legendele îngrozitoare, spaimelor, superstițiile. Și cu toate că zeii lor se schimbaseră, se temeau totuși de cei ai vechiului Egipt, mai mult poate căci cu vremea se învăluiseră în misterul unei puteri supra naturale.

Și apoi, nu erau și evenimentele astea bizare din urmă căroră le atribuiau o influență suprafirească? Uciderea camaradului lor de acum câteva zile, accidentul de azi, cu năruirea, cu răniții, cu o nouă moarte de om, erau destule care să le izbească închipuirea lor de bieți oameni simpli.

Lordul Grander văzu limpede că nu mai avea ce

---

nădăjdui de la ei.

Când se așează în fața femeii și socrului său, expresia lui abătută vorbea pentru el.

— Vasăzică, spuse Maryland, ne strângem catrafusele?
... Ne înapoiem?...

Grander ridică fruntea posomorâtă.

— Să plecăm?... Poate că ai dreptate...

— E mai bine, dragul meu băiat... Climatul de-aici nu ne priește.

— Nu vorbeai așa noaptea trecută.

— Pesemne că mi-a mai venit minte la cap.

Privirea lui Maryland se fixă asupra Janei, privirea asta era destul de expresivă pentru ca Grander să-i prindă înțelesul: trebuie să menajăm pe Jana.

El vru deci să răspundă, dar Jana interveni:

— Vă opresc să vă gândiți la mine... Da, nu mă priviți în felul acesta jenant, compătimitor. Nu înțelegeți că de câteva zile, observ și la unul și la altul zbuciumul acesta de cuget? Persoana mea vă încurcă. Credeam totuși că vă dovedisem cu mu supt o păpușică...

— Departe de mine gândul acesta, exclamă lordul Grander, pe când Maryland înălța din umeri.

Ea urmă:

— Ba da!... Ei nu, n-o să se spună că prezența mea v-a oprit într-o descoperire mare. Măine vom explora din nou împreună subterana.

Căscară ochii la ea ou uimire.

Ea întrebă:

— Arthur ești deplin încredințat că hieroglifile săpate la intrare arată prezența mormântului lui Tut-Ank-Amru?

Lordul Grander se mulțumi să confirme cu o amărâtă aplecare din cap.

— Afirmi prin urmare că nu e departe cavoul cu cosciugul mumiei?

— E aici, declară el, și cu călcâiul lovi pământul.

— Îl vom găsi dar...

Amândoi bărbații voiau să protesteze. Ea se ridică:

— Zadarnice orice vorbe. Haidem să ne odihnim. Măine vom avea nevoie de toate forțele noastre... căci mâine vom izbândi.

Vorbea cu siguranță convingătoare; nu mai fură în stare să i se împotrivească.

După ce rânduiri gărzile, intrară în corturi.

*   *

*

Tăcerea se așternu peste tabără. Noaptea, marea noapte a pustiei, îi înconjura cu puterea ei înfiorată.

Se auzea de departe urletul câte unui șacal răscolitor de cadavre. Grander și tovarășii săi erau așa de obosiți că un atac ar fi avut șanse să reușească.

Totuși, când tânărul lord zări mijirea zorilor în zare avu acest gând liniștitor:

„N-a fost așadar niciun atac noaptea asta, adversarii noștri am dezarmat”.

Încetul cu încetul tabăra se trezi. Fiecare se apucă de treburile orânduite lui pentru dimineață.

Se arătă și Maryland.

Nu mai așteptau decât pe Jana pentru ca să li se servească ceaiul pregătit de bucătar.

— Trebuie că mai doarme, presupuse Grander. E frântă, mititica, ori cât ar spune că nu.

Maryland întrebă:

— Noaptea, când ai venit să mă schimbi, dormea bine?

— Ca un înger fericit.

— Atunci mă duc s-o trezesc... Și-a făcut suma...

Vorbea cam tăgănat; îl sâcâia nu știu ce gând.

Cu toate stăruințele lui Grander care voia să-l mai oprească, el se îndreptă spre cortul fiicei sale și ridică pânza care masca intrarea.

Când ieși era galben la față ca un mort:

— A fost răpită! rosti el cu o voce care se înăbușea.

5.

Era, vai! prea adevărat. Nu mai era cu putință niciun fel de îndoială.

Peretele de pânză cauciucată al cortului fusese tăiat pe partea opusă locului unde Grander sta de gardă.

Astfel au putut pătrunde înăuntru și s-o răpească pe tânăra femeie.

— Dar cioc? răcni lordul Grander. Cine?

— Cei pe care-i socoteai dezarmați ieri, oftă Maryland.

— În ce scop, Doamne?

— Foarte lesne de ghicit. Aseară, după nereușita noastră, față de refuzul oamenilor noștri, eram gata să părăsim întreprinderea. Împotrivirea Janei ne-a hotărât să reluăm azi lucrul. Vrajmașii noștri au aflat... cum? prin cine?... asta rămâne de limpezit... să reîncepem astăzi exploatarea cavoului. Și au lucrat.

— Socotești dar că nu au răpit-o decât ca zălog, ca să ne silească să renunțăm?

Maryland nu răspunse.

Se plimbă pe teren cu pași largi, în sus și 'n jos, cu fruntea plecată. Lucra nu atât ca un tată lovit de despărțirea fiicei sale, ci mai mult ca un detectiv în fața unei probleme anevoioase.

De altfel, el ca om călit cu viața voia astfel. Își impunea calmul; refuza să se lase pradă disperării.

Va regăsi pe Jana lui, de asta era sigur și și-o repeta cu îndărătnicie. Cât despre răzbunarea ce o pregătea răpitorilor ei, zâmbetul crud ce-i ridica uneori coiful gurii, spunea multe.

Se înfipse în fața ginerelui său, îi puse mâinile pe umeri:

— Băiatul meu, Jana va fi lângă noi peste puțin timp.

Vorbea cu atâta tărie că tânărul fu zguduit, electrizat; era nedemn de el să se lase încovoiat în felul acesta.

Apucă degetele socrului său, le strânse puternic:

— Ai dreptate!

Era transformat, întărit, toată autoritatea lui obișnuită îi revenise.

Nu mai era arheologul cuprins de pasiunea lui, ci amantul căruia i s-a răpit femeia adorată.

— Pe care dintr-ai noștri ne putem bizui? Întrebă Maryland rotindu-și ochii peste oamenii caravanei.

Lordul Grander strânse din umeri:

— Numai pe Ali, cred.

Chemară pe șeful echipajului și îl puseră în curent.

Pe măsură ce Grander vorbea, chipul băștinașului se încrunta; făcu stânga-mprejur, se duse să regăsească pe tovarășii lui.

Grander și Maryland, de departe îl vedeau vorbind cu aprindere.

Ali se înapoia:

— Dacă e vorba să se regăsească tânăra noastră stăpână, toți te vor urma, declară el.

Atunci Grander înțelese câtă vază își căpătase Jana în aceste suflete primitive, cât de mult știuse să se facă iubită prin drăgălășia, prin puterea farmecului ei firesc.

— Ei bine. Atunci spuse el, mulțumește-le. Vom avea nevoie de toți.

Dar vestește-i: Să nu mai înceapă acum cu Kom-Zu!... Va trebui, pe cât cred, să ne batem: să nu se mai întâmple codeli și dezertări.

— Nici-o grijă, stăpâne. Garantez eu. Uită-te numai la ei.

Într-adevăr, oamenii grupați în jurul focurilor trăseseră de la brâu care un cuțit, care un revolver vechi; își cercau armele. Se pregăteau de încăierare. Un suflu de mare

---

avânt trecea peste tabără.

Maryland era strălucitor de mulțumire... Era ca acei cai de rasă care adulmecă atmosfera bățăliilor și pe care îi simți dornici să se arunce în vârtejul luptei.

— Să căutăm a găsi unele urme hotărî el.

Ali acum împărțea ordine, sfaturi. Oamenii se răsfirară în căutare. Cu simțurile lor speciale de ființe mai apropiate de natură, băștinașii puteau fi mai destoinici decât Europeanii ca să descopere semnele care să-i arunce pe urma dispărutei.

Nici nu le trebui mult. Repede deteră de întipăriri de pași.

Maryland și Grander chemați, le examinară.

Când ridicară fruntea avea fața întunecată; printre întipăriturile acestea, cele mai multe de picioare desculțe, era un șir care-i intriga: erau de pantofi femeiești. În privința asta nu încăpea nicio îndoială.

Maryland dete fuga la cortul fiicei sale, îi verifică garderoba:

— Când au răpit-o, nu era îmbrăcată, spuse el. Deci nu poate fi ea.

Nici n-avură vreme să se gândească. Ali venea fuga arătând un vâl de mătase.

— Am găsit asta la intrarea în subterană.

Arthur Grander exclamă:

— Îl recunosc: e al Janei.

Alergă spre cavou, ceru să i se arate locul unde se descoperise vâlul.

Acesta era agățat între două stânci, când îl zărise Ali. Răpitorii, fără-ndoială nu observaseră această pierdere.

— Spre subterană! mormăi Maryland, pe gânduri, frământând idei înnebunitoare.

Grander strigă:

— Nu mă înșelam. Exista un gang pe care nu l-am descoperit ieri. Înainte.

Ceata se afundă în hruba. Înaintau în bună rânduială. De data asta și oamenii echipajului luau parte la

---

cercetări. Nu mai lucrau acum în silă, nici vorbă de așa ceva. Doreau cu orice preț să regăsească pe tânăra lor stăpână.

În felul acesta ajunseră până la gura puțului.

În lumina torțelor electrice studiară marginile lui. Pe pământ deteră din nou de întipăririle pantofilor de femeie.

Ali sta îngenunchiat; rămânea nemișcat, mirosind aerul cu mare ușurință. În sfârșit conchise:

— Au coborât aici.

— Cum? se miră lordul Grander. Nu e nici rampă nici scară.

— Au coborât aici, stăruie egipteanul. Tot lumina cu torța puțul, doar o găsi vreun semn.

Maryland îngenunche lângă el.

— De ce spui. Că au trecut prin puț?

— Miroase, spuse simplu băștinașul.

Dar cum celălalt se uita tot fără să se dumirească, el explică:

— Adu-ți aminte de mirosul de ieri...

Maryland, cât ai clipi, își aminti de ciudata mireasmă de ieri, care-i năpădise. Azi abia se mai simțea o urmă vagă.

Aii urmă:

— Ieri era o comunicație cu o cameră, cu o încăpere secretă; acum ea e închisă.

Egipteanul trebuie că avea dreptate. Se puseră deci pe chibzuit.

În sfârșit dezlegarea li se arătă, era așa de simplă că nu se gândiseră la ea.

În bolta hrubei, destul de înaltă în locul acela, descoperiră un fel de belciug grosolan.

Grander își stăpâni un gest, de triumf, totdeodată și de părere de rău că nu-i dase asta prin cap mai-nainte.

— Inelul acesta era folosit pe vremuri ca scripete; se petrecea prin el frânghia menită să coboare în puț coșciugul și tot ce mai trebuia pentru împodobirea sălii mortuare.

— Da, completă Maryland, și adversarii noștri trebuie să fi profitat de noaptea asta ca să se introducă în puț.

— În orice caz prin vreun mijloc oarecare au coborât. Să-i imităm.

Fură aduse otgoane; bătură un par în pământ de care legară frânghiile.

Maryland propuse înțelepțește, ca să coboare unul câte unul pe rând, și câte doi.

Puse deci să fie lăsat în jos odată cu ginerele său.

Mai înainte și unul și altul își controlaseră funcționarea armelor, reînnoiseră bateriile torțelor lor electrice.

— Dacă găsim, comandă lord Grander, Aii ne va urma cu trei oameni. Ceilalți vor rămânea aici, ca să ocrotească retragerea noastră, în caz de nereușită.

Începu coborârea. Unul lângă altul cei doi Englezi lunecau spre prăpastie. Se lăsau încet, neîncetând să inspecteze într-una pereții cu lămpile lor, încredințându-se că nu există nici o deschizătură laterală prin care răpitorii să fi putut dispărea.

Pereții puțului, mai întâi ciopliți grosolan în stâncă, și de care riscau în fiecare clipă să se rănească, deveniră mai netezi.

Deodată nu mai găsiră înaintea lor decât golul. Diametrul puțului se lărgise foarte mult.

Maryland bodogăni, dar indispoziția lui se potoli numaidecât căci în lumina lămpilor deslușiră pe pereții, aci linși, zidiți, desene, hieroglife.

Încetinind încă și mai mult coborârea lor, cei doi oameni se străduiau să găsească o deschizătură.

Lord Grander se gândi cu drept cuvânt că intrarea subteranei trebuie să fie arătată prin hieroglife; se puse deci să le citească și să le tălmăcească.

În sfârșit scăpă o exclamație de triumf.

— Acolo! arăta el.

Lumina făcliei lui făcu să lucească o gigantică statuie a zeiței Kom-Zu, sculptată în perete. Parcă ieșea din zid, amenințând cu ochii ei de piatră pe îndrăznețul care s-ar

---

apropia.

Cum să ajungă la ea, admitând că nu se înșela? prin poziția lor, a frânghiilor se găseau la mai mulți metri de închizătură.

Maryland propuse:

— Dacă mă lași să alunec în fundul puțului, eu aș putea să trag frânghia care te susține către perete.

— Nu cumva să faci asta, recomandă tânărul lord. E probabil, dacă nu mă înșel, că statuia trebuie să se învâртеască pe soclul ei și să se abată astupând cu totul puțul.

— Atunci? întrebă bătrânul Englez.

— Nu ne rămâne decât o soluție: să încercăm s-ajungem peretele cu propriile noastre mijloace.

Luând-o înainte, se sili să dea frânghiei care-l susținea o mișcare legănată.

Primejdioasă gimnastică. Frânghiile se puteau roade frecându-se de marginile de mai sus ale puțului. Ei înșiși puteau fi apucați de-o ameteală și să se rostogolească în hău.

Totuși nu se codeau să se ajute unul pe altul. Mișcarea de pendulă se lărgea din clipă în clipă; se apropiiau de perete...

În lumina jucăușă a torțelor ai fi zis că uriașa statuie se însuflețea, că ochii ei zvârleau scântei.

Vor reuși oare?

Ce catastrofă nu riscau ei să dezlănțuie când va atinge pe Kom-Zu, zeița sfântă și răzbunătoare?

Maryland ajunsese cel dintâi să atingă peretele; unghiile lui încercară să se înțelesteze de pietre, dar alunecară peste luciul lor. Iar porni în mișcarea lui de oscilație.

Odată, de două ori el reîncepu acest manevră. În sfârșit reuși. Se agățase de discul de piatra sculptată deasupra capului Zeiței.

Se înțelestea de el, dar greutatea îl trăgea îndărăt.

Atunci se produsese un duduie, un hodorogit de fier. Cu

---

o încetineală greoaie statuia se apleca înainte.

Maryland abia avu timp să dea drumul. Și cu disperare se săltă cât putu în puterea pumnilor, ca să evite să fie strivit.

Lordul Grander îl imitase. Statuia își termina mișcarea de aplecare. Ea se găsi în curând culcată orizontal, formând astfel o platformă care astupa hermetic puțul.

Cei doi Englezi puseră pe ea picioarele, cu băgare de seamă întâi. Nimic nu se clintea.

Atunci deteră semnalul convenit.

Aii și trei oameni întreprinseră la rândul lor coborârea. Se găsiră astfel șase' inși la intrarea subteranei pe care căderea statuii o lăsase descoperită în dosul ei.

Din nou îi podidi mirosul simțit ieri.

— Haidem! porunci Grander.

El o porni cel dintâi pe gangul ce se ivise.

Aici, lucrul vechilor artiști apare în toată frumusețea sa, desene ciudate, minunate, o frescă splendidă zugrăvind viața lui Tut-Ank-Amru, faraonul înmormântat în inima muntelui.

Coborau cu toată băgarea de seamă pe acest culoar în pantă, încredințându-se la fiecare pas dacă nici o trapă, nicio capcană nu venea să se abată asupra lor sau să-i facă să dispară în vreo nouă prăpastie.

În felul acesta ajunseră în întâia sală.

Pe niște mese așezate în centru și de-a lungul pereților, erau puse daruri, destinate să îmbuneze mânia zeilor; mai erau și mâncări pentru hrana mortului în timpul călătoriei lui de la pământ în sălașele cerești.

Iar niște statui de zei egipteni așezate în cele patru unghiuri, păreau a veghea la intrarea mormântului.

Drept în fața gangului era o deschizătură. Se îndreptase cu hotărâre spre ea și descoperi o a doua sală de proporții mai vaste.

În ea se aflau mai multe sarcofage. Le ridicară capacele, făcând să se ivească mumii de animale, animalele casnice ale răposatului.

În inima sălii se găseau un car de o bogăție de neînchipuit: numai tăblii de aur, pietre prețioase bătute în metal: carul lui Tut-Ank-Amru.

Podeaua sălii era în mozaic; așa că nu era cu puțință să deosebești pe ea întipărituri de pași.

Căci un gând chinuitor nu-i părăsea: Jana!... Ce devenise?... Unde vor fi dus-o?...

În felul acesta străbătură mai multe săli înainte de a ajunge la mormântul faraonului.

Camera mortuară era de proporții și mai vaste decât toate încăperile văzute până aci.

De jur împrejur străjuiau douăzeci de statui ale zeiței Kom-Zu în poziții diferite, inspirate de cele ale lunii în timpul ciclului ei.

Toate erau cu fața spre centru unde se înălța un enorm podium la a cărui suprafață superioară ajungeai pe cinci trepte de marmoră rară.

Sus pe acest catafalc era sarcofagul lui Tut-Ank-Amru. O lucrare de artă admirabilă, îmbogățită cu sculpturi uimitoare suflate în aur.

— Jana, unde ești?... gemu lordul Grander, privind în toate părțile sălii cu desperare. Oare meritase să lupte ca să ajungă în aceste locuri tănuite pentru a se lovi de această dușmănie cruntă și mută?...

Aii și ai săi cercetară, pipăiră de jur împrejur pereții imensei săli mortuare. Nicăieri vreo deschizătură nu se iveau. Nicio urmă nu arăta că ar exista vreun mecanism secret care ar fi îngăduit ieșirea din acest hypogeu.

— Unde erau dar răpitorii? Unde era aceea pe care o răpiseră?

John Maryland rămăsese singur în centrul imensei încăperi. Vedea lămpile electrice ale însoțitorilor lui descriind cercuri, umblând de la o statuie la alta, explorând pereții. Auzea ciocăniturile uneltelor lor că răsunau mereu la fel, arătând că niciun gol nu se ascundea în dos.

Se așezase pe pedestalul sarcofagului. O ispită de

---

curiozitate îl făcu să lucreze. Întrucât tot răzbiise până-n locurile astea, să privească cel puțin chipul faraonului care, indirect, îi târără în această groaznică situație.

Se ridică încet, urcă treptele de marmoră. Sarcofagul era închis cu un capac. Cu greu ridică lespedea și îndreptă spre interiorul cosciugului torța lui electrică.

Scăpă un geamăt răgușit și se prăbuși, scăpând capacul de piatră care recăzu cu un zgomot surd ca acela al unei lespezi pe un mormânt.

Lordul Grander se găsea la celălalt capăt al sălii când auzi strigătul dureros al socrului său urmat de căderea capacului.

Speriat, se repezi, cu torța ridicată înaintea lui.

Ajunse astfel în câteva salturi la sarcofag; îi urcă treptele, se aplecă asupra bătrânului Englez, ale cărui buze bolboroseau:

— Acolo... acolo... ea!...

— Ce... ce spui?... Ai văzut-o?...

— Jana, murmura Maryland.

Inima tânărului lord bătea să se spargă; ar fi vrut să smulgă cuvintele din gura lui Maryland, dar bătrânul, vădit, nu era în stare să se dezmeticească, să vorbească.

Reuși totuși să se ridice într-un cot, degetele i se agățară de cosciug, părând a arăta capacul, în timp ce repeta bâlbâind:

— Acolo... înăuntru...

Grander sări drept; cu amândouă mâinile apucă lespedea sicriului antic, și-l dete deoparte. Lucrase cu atâta aprindere, că greul capac îi scăpă, alunecă, se prăbuși pe soclul sarcofagului, sărind apoi din treaptă în treaptă.

Cei patru băștinași, înghețați de groază, rămaseră stană, neînstare să biruie atmosfera de teroare, simțământul de păcat și nelegiuire care stăpânea în această vastă sală.

Lordul Grander înșfăcase iar torța lui pe care o depusese un moment pentru a-și executa manevra.

O îndreptă înăuntrul sarcofagului, spre Tut-Ank-Amru.
Și, la rândul lui, un strigăt de oroare îi scăpă.

Căci, înăuntru, ceea ce vedea nu era corpul, nu chipul mumificat al faraonului, ci corpul fermecător, chipul pur și dulce al Janei, al Janei lui, al femeii lui adorate și pierdute!

6.

Jana!

Lordul Grander căzuse în genunchi lângă sarcofag. Jana pe care o iubea atâta, Jana pe care o jertfise în mod prostesc pasiunii lui pentru Egiptul mort, Jana care murea din pricina asta, victimă a misterioșilor, crunților, atotputernicilor răpitori!...

Pentru lordul Grander îndoială nu mai încăpea: tânăra lui soție era moartă. printr-un rafinament ciudat, ucigașii îi transportaseră cadavrul și îl depuseseră în sarcofag, chiar acolo unde trebuia să se odihnească Tut-Ank-Amru.

De ce motive ascultaseră făcând aceasta? îndeplineau ei un vechi rit? Concurenții lui Grander intraseră ei în hypogeu înaintea tânărului lord și găsind sarcofagul gol voiseră ci să îmblânzească printr-o jertfă mânia faraonului? Sau să fi fost numai un rafinament de răzbunare împotriva lui Grander?

Ș-apoi, ce însemnătate aveau acum motivele?... Faptul era fapt. Jana era moartă, ucisă din vina lui.

N-avea să mai auzi vocea ei voioasă, viața lui nu se va mai desfășura alături de luminoasa lui aleasă, atât de curajoasă, de veselă, tovarășă viselor lui... Moartă!... Cuvântul acesta sună în urechile lui ca un clopot de prohodire: Moartă!...

— Nu-i adevărat!

Vocea lui Maryland izbucni speriiind tăcerea mormântală a hypogeuului. El e revolta contra evidenței; refuza să creadă ochilor lui.

— Nu-i adevărat!...

Nu, fiica lui nu putea fi moartă; atâta viață luminoasă nu se putea să se fi stins. Nu era oare el de vină, el, Maryland?... Dacă veghea mai bine în timpul primei nopți de campament, ar fi prins pe adversar, l-ar fi împiedicat în acțiunea lui criminală de după aceea.

Lord Grander în vremea asta se ridicase. Sta în picioare în fața sarcofagului. Cu lumina tremurătoare a torței electrice lumina fața frumoasă atât de iubită.

Jana părea că doarme; trăsăturile feții îi erau odihnite, calme. Îi atinse ușor obrazul cu degetele; ceea ce fusese gest inconștient, ultimă mângâiere oarecum, deveni cercetare mai stăruitoare. Se întoarse către socru-său.

— Dar bine... ce... îngână el.

Nu era în stare să exprime ciudata impresie simțită de el; s-ar fi zis că Jana nu era moartă. Și totuși... obrazul îi era rece; dar nu avea cea răceală cadaverică atât de impresionantă; carnea părea a-și fi conservat viața...

Readunându-și mințile, tânărul lord reuși, în cuvinte întretăiate, să spună lui Maryland ceea ce i se năzărea.

Se aplecară amândoi cu înfrigurare, smulgând bandelele care înfășurau corpul tinerei femei. Căci firoșii criminali strânseseră tare bentițele rituale de pânză, întocmai ca la mumii, în jurul Janei așa cum o răpiseră; pe ea mai purta ușoara ei pijama de mătase.

Grander apucă brațul tinerei soții, care deși era rece nu opunea de fel cea înțepeneală a morții la mișcările ce făcea lordul cu el!

Îi pipăi pulsul. Nu bătea deloc.

Îi lăsă mânia, brațul recăzu mlădios lângă corp.

Atunci Grander se aplecă, lipindu-și urechea de pieptul femeii adorate. Inima nu zvâcnea între coaste.

Impresionantă examinare în tăcerea mormântală a acestui hypogeu, în mijlocul acestei întunecimi dese din adâncimea pământului.

— Vai! suspină Maryland. Totul e în zadar.

Lordul Grander trebuie să fi avut același sentiment, căci înălță din umeri, își strecură brațul sub corpul

---

fermecător și, cu o sfortare, îl scoase din coșciugul secular.

Cu jalea în suflute, cortegiul reluă calea spre ieșire. Nici unii nici alții nu dăruiau o privire mumiilor îngrămădite în sălile cavoului.

Cât de departe era acum de preocupările lor, Tut-Ank-Amru!

Cât despre băștinași, măcar că nu scoteau «ici o vorbă, li se ghicea din atitudini întristarea: Zeița Kom-Zu se răzbunase.

Ajunseră la locul unde culoarul acela în pantă ajungea la puț, peste care monstruoasa statuie mișcătoare forma un pod de trecere.

Repede înjghebară un sistem de macara care îngădui să se ridice în sus corpul Janei până la gura din afară.

Acolo, alcătuiră o targă și, cu inimile amărâte, toți părăsiră hypogeul.

Căutările acestea ținuseră multe ceasuri. Se făcuse noapte.

Înconjurată de lumina torțelor, Jana fu readusă la cortul ei, lungită pe patul ei de unde răpitorii o ridicaseră în puterea nopții.

John și ginerele său ședeau muți deoparte și de alta a patului ei.

Deodată Maryland exclamă:

— În ce chip au omorât-o, nemernicii?

Aruncă deoparte cearșaful cu care acoperiseră pe fiica lui, deschise apoi pijamaua. Pe corp nici o urmă de rănire.

Cei doi bărbați se priviră uluiți.

Grander se aplecă, apucă brațul femeii lui. Pe pielea albă, în dreptul unei vine, o mică pată de sânge; o arătă tatălui, rostind acest singur cuvânt:

— Otravă.

Da, așa trebuia să fie; după răpire mizerabilii duseseră pe Jana neînsuflețită în hruba hypogeului; acolo îi injectaseră în vine lina din acele otrăvuri violente și misterioase pe care le cunoșteau cei vechi.

Traseră iar în sus pânza, acoperind adorabilul corp gol al aceleia care fusese totul pentru ei, și se cufundară iar în doliul sufletelor lor.

Orele treceau, nimeni nu se mai gândea să facă de sentinelă afară. Ce le mai păsa de-acuma!

Dealtfel adversarii triumfaseră pe toată linia. Își dădeau desigur scama că nimeni nu se mai preocupa de Tut-Ank-Amru; dimineața, caravana va porni înapoi spre Luxor, spre Cairo. Niciodată de acuma-ncolo nu se va mai auzi vorbindu-se de lordul Grander și de tovarășii săi.

Pe la miezul nopții, Grander se ridică; aruncă o privire spre Maryland; bietul bătrân, doborât de atâta oboseală, de atâta suferință, ațipise. Capul îi alunecase până la pat, și odihnea astfel, cu părul resfirat atingând mâna moartei.

Tânărul lord avu un zâmbet înduioșat.

Se aplecă, puse buzele pe fruntea Janei; din nou avu aicea impresie bizară; în loc să fie de gheață pielea rămânea rece, desigur, dar fără să dea acea senzație de pergament caracteristică morții.

El se scutură: iluzie!... iluzie deșartă!...

Ieși din cort. Noaptea era deasă. Zeița beznelor, Kom-Zu, luna misterioasă pe care totdeauna au adorat-o popoarele primitive, se ascundea.

Lordul Grander mergea cu pași înceți, lunatici. Mergea fără ținută anumită, dus de voia întâmplării, ca un vas lipsit de comandant.

Fără să-și dea seama, ieșise astfel din cuprinsul lagărului.

Un fel de impulsie îl mâna să meargă mai mult într-o parte decât într-alta. Pașii îl duseră spre intrarea subteranei.

Se așeză pe un bolovan de stâncă care astupa pe jumătate trecerea, rămășiță din năruitura întâmplată ieri.

Ieri!... I se părea că trăise de atunci zile și zile, săptămâni chiar. Și nu erau doar decât treizeci și șase de ore de când se găsea în hipogeu alături cu Jana și când culoarul fusese astupat de o năruire misterioasă.

Atâtea evenimente de-atunci, înapoierea în tabără, noaptea, răpirea din cort, cercetările în interiorul hrubei, coborârea în puț, hypogeul și drept culme... această sinistă și dramatică descoperire din cosciug!...

Deodată Grander tresări; nervii lui erau excitați bolnăvicios, sensibilitatea lui era extremă; în stare normală n-ar fi dat atenție desigur fenomenului.

În momentul acela, în noaptea calmă nestrăbătută de nicio suflare de vânt. Mireasma simțită în ajun în interiorul subteranei veni iar până la el.

Parfumul acesta îi amintea atâtea lucruri, că sări în picioare. Il apucase o dorință nebună să țipe, ca acei câini care urlă noaptea de pierderea stăpânului lor.

El pentru Jana îi venea să răcnească de durere.

Cu o sforțare violentă a voinței reuși să-și revină; se sili să gândească.

Își zicea:

„Pentru ca mirosul acesta să răzbată până la mine, trebuie să se fi produs sub pământ un fenomen nou. La prima noastră vizită am simțit mirosul; la a doua venire, când căutam pe scumpa mea Jana, parfumul dispăruse”.

Își amintea fiecă amănunt al fenomenului. După ce reușiseră să facă să se desprindă și să se culce peste puț, statuia lui Kom-Zu ce astupa intrarea secretă spre camerele mortuare, ei simțiseră din nou parfumul ciudat.

Mireasmă specială a cavoului mortuar, provenind fără îndoială de la mirodeniile rare depuse dinaintea statuiilor de către aceia care, de mai bine de patruzeci de veacuri împodobiseră ultima locuință a faraonului.

Totuși... Un gând nu dădea pace acum lordului Grander. Își amintea: în prima sală a hypogeului parfumul exista încă; pe măsură ce înaintaseră din sală-n sală. Mirosul acesta descreștea, pentru a se simți iarăși tare în sala cosciugului.

Cum se făcea că acum mirosea atât de puternic? Ce se petrecuse așadar în subterană, în puț, în hypogeu, care să fi modificat atmosfera?...

Trebuia oare să admită că?...

Sări în picioare. Ideea îl izbea cu violență: adversarii, acei care îndrăzniseră să-i atace femeia, să fi rămas ei prin apropiere? Se găseau cumva în momentul acesta în subterană? Sau poate chiar se ținuseră ascunși acolo în timpul cercetărilor lui Grander și ale tovarășilor săi?

Cine știe dacă nu exista o ușă secretă pe care el nu fusese în stare s-o descopere?

Răzbunare!...

Strânse pumnii; cum ar fi vrut să se afle față 'n față cu vrăjmașul, cu acel vrăjmaș căruia el încă nu-i dăduse un chip hotărât, dar care i se întruchipa acum în spirit sub trăsăturile lui Medinet-Pașa.

De când cu groaznica descoperire a Janei închisă în sarcofag, uitase de adversari.

Dar ei rămăseseră în străfundul sufletului lui, acum se gândea la ci, la Medinet-Pașa, la oamenii care trebuie că-l ajutau în întreprinderea lui, la ființa necunoscută care prezidase la răpirea Janei, acest necunoscut care lăsa întipărituri de pantofi de femeie.

Nu mai stătu la cumpănă. Cu pas dârz se îndreptă spre intrare, și o luă înaintea.

Mirosul venea tot mai puternic, enervant de tare, sâcâitor; părea a se lipi de el, aproape să-l înece; devenea de nerespirat mai ales prin amintirile ce trezea, a ceasurilor crude trăite în căutarea mult iubitei.

Cu toate astea pășea înainte. Sentimentul primejdiei nu-l atingea măcar; dimpotrivă, se gândea că va trebui poate să se bată, să pedepsească, să răzbune pe moartă.

Atunci scoase revolverul din buzunar, îi verifică încărcătura. Într-un toc de piele avea două încărcătoare de schimb, așa că în total făceau douăzeci și șapte de focuri de tras.

Dacă întâlnea pe adversari, apoi nu avea să le meargă bine.

Ajunse la gura pufului. Se aplecă, dar numaidecât se aruncă înapoi.

Vorbeau mai multe persoane; firește cu glas scăzut, totuși, bolta puțului făcând ca o cutie de rezonanță, toate cuvintele lor ajungeau la urechile lordului Grander.

El se aplecă din nou, căutând să pătrundă întunecimea.

Tot căscând ochii stăruitor, ajunsese la încredințarea că o lumină era aprinsă undeva în puț; o localizează fără greutate: venea din punctul unde se găsea statuia gigantică a lui Kom-Zu, de unde începea gangul în pantă ducând spre hypogeu.

Lordul Grander trăgea cu urechea. Mai multe voci vorbeau.

— Orice primejdie e acum înlăturată, spunea o voce.

El își încleștă pumnii cu furie; limba folosită era a Egiptului antic, aceea de care se serveau, cu trei ani mai înainte în templul din Karnak într-o noapte cu lună, în umbra statuiilor, Medinet Pașa, Bu Sakkara și un necunoscut.

— Nu, întâmpină o a doua voce, nu cunoașteți pe lordul Grander. El nu e omul care să părăsească o întreprindere pentru asta!

Și de data asta, fără greșală posibilă, tânărul Englez recunoscuse vocea vechiului său adversar Medinet-Pașa.

Așadar se aflau acum față-n față. Căci Grander se îndărătnicea în hotărârea lui: avea să se răzbune pe răpitorii criminali.

În clipa aceea o a treia voce reluă:

— Trebuie să așteptăm înainte de a lua o hotărâre. Ei ce fac acum?

Vocea era dulce caldă; mlădierile ei ca de cântec îi îngăduiau să spună lucrurile cele mai crude fără emoție aparentă.

Întâiul care vorbise răspunse:

— Stau pe lângă femeie.

— Și ea?

Odihnește în brațele lui Kom-Zu, atotputernica.

Urmă un șir de invocări ale zeiței nopții; era al treilea vorbitor care le rostea ca o rugăciune, în ton de litanie.

În sfârșit acesta tăcu și întrebă:

— Întepătura?

— Îndestulătoare.

Lordul Grander se cutremura; ce însemnau aceste cuvinte? Ce sens misterios și teribil se subînțelegea în aceste cuvinte?

Dar glasul lui Medinet-Pașa se înălța, și o notă de mânie vibra n el:

— Greșeală! n-am să încetez s-o repet iar și iar: nu pe ea trebuia s-o lovim.

— Mânia este în inima ta și te rățăcește... căci un alt simțimânt te călăuzește, o, frate al meu...

Se făcu o lungă tăcere înainte ca Medinet-Pașa să întrebe:

— Ce vrei să spui?

— Tu m-ai înțeles de mult, răspunse vocea cântătoare.

Și din nou domni tăcerea, pe care Medinet o rupse pentru a întreba:

— Ce trebuie să facem acum?

— Să așteptăm. Așa vrea Kom-Zu.

Discuția risca să se lungească. Lordul

Grander știa destul, ca să lucreze.

Cum? Căuta în zadar mijlocul ca să ajungă până la podețul format de statuia răsturnată, care nu fusese ridicată la locul ei. Adversarii se simțeau pe semne destul de tari ca să nu se mai teamă de vreo revenire a Englezilor.

Tânărul lord cumpăni la repezeală; pipăia în buzunar lampa electrică de care nu se despărțise după expediția în subterană.

S-o aprindă? Nu se putea. Cel mai slab licăr ar fi trădat prezența lui.

Amintirile lui însă erau destul de tari încă pentru a-l călăuzi. Își aducea aminte că frânghiile aruncate în puț fuseseră scoase după ce urcaseră corpul Janei.

Nu avea decât să dea de ele.

Îngenunche; în poziția asta plimbă încet mâna pe

---

marginea puțului până ce simți asprimea cânepei.

I se duse gândul o clipă la tovarășa lui. Trebuia oare să cheme pe Maryland, pe Aii, să caute ajutor?

Nu. Nu era timp de pierdut. Și dacă exista un risc, trebuia să-l suporte singur.

Apucând un otgon, se lăsă cu hotărâre în gol.

7.

Pe măsură ce lordul Grander cobora mai adânc înăuntrul puțului, prindea mai lămurii vocile dușmanilor săi.

Recunoștea tot mai sigur glasul lui Medinet-Pașa. Glasul celălalt era al lui Bu-Sakkara, băștinașul care acum câțiva ani în templul din Karnak propusese expediția la mormântul lui Tut-Ank-Amru.

Grander ajunsese la podul format de statuia culcată. Execută câteva mișcări de gimnastică pentru a-și mlădia mușchii, a-și reda elasticitatea brațelor amortite de scoborârea repede. Apoi se îndreaptă spre intrarea subteranei.

O lumină jucătoare se vedea prin gang. Cu băgare de scamă exploratorul aruncă o privire spre înăuntru; nici o primejdie nu se arătă pentru moment.

Porni dar. Își înfundase mâna dreaptă în buzunar; degetele lui strângeau revolverul, gata să tragă.

Subterana — cititorul își amintește desigur — ducea în pantă lină la prima sală a hypogeului.

Aproape îndată Grander se opri surprins dinaintea unei statui de Kom-Zu, așezată într-o firidă, în fața acestui chip în piatră se afla un fel de opaiț plin cu ulei; un fitil muiat în ea fusese aprins.

La lumina acestei lămpi mersul era mai lesnicios; și tânărul lord respirând constată că din ce înainta, mai tare devenea mireasma aceea specială.

În ajun, își amintea el, mirosul exista abia în întâia sală.

Merse și mai cu fereală. În momentul când era să

---

pătrundă în sala următoare, aceea care conținea darurile de împăcare a Zeiței, descoperi ușa secretă.

Îi scăpă o mișcare de mânie; în ajun în graba de a străbate hypogeul spre a regăsi pe aceea pe care o căutau, el lăsase neobservat un amănunt de mare însemnătate.

Cele patru statui ale lui Kom-Zu, situate în prima sală, purtau, precum am spus, discul lunar deasupra capului de câine reprezentând pe Zeiță. Dar aceste discuri trebuiau să fie aranjate după ordinea fazelor lunii de către cel ce voia ca deschiderea ușii secrete să se opereze.

Și din chiar această ușă secretă năvăleau undele de parfum.

Grander se apropie tiptil, lipindu-se de zid.

De-acolo se începea un nou gang; pornea din primul formând cu el un unghi drept perfect. Pe pereți erau gravate hieroglife.

Lord Grander aruncându-și ochii într-acolo și citind numai câteva din aceste semne înțelese toată șiretenia ce condusese construcția mormântului.

Temându-se de jefuitor, faraonul Tut-Ank-Amru nu șovăise să puie să se sape în munte două hypogee, — unul, cel vizitat de Grander și tovarășii săi, nu era decât de formă; celălalt, adevăratul, conținea rămășițele suveranului.

Lordul Grander înainta încet. Avea o impresie curioasă, i se părea a cunoaște locurile pe care le străbătea. Brusc pricepu: hypogeul acesta fusese construit după același plan ca și cel fals.

Deodată se aruncă înapoi; ajunsese în prima sală, aceea care cuprindea darurile aduse prinos zeilor. Acolo văzu șezând vrăjmașii, care pe câte-o mobilă, care chiar pe podea.

Dacă nu s-ar fi retras iute, l-ar fi descoperit.

Lipit de zid, sta neclintit, ținându-și răsuflarea. Era sigur că nu se înșela: trei inși se aflau în încăpere.

Cum să-i atace cu oarecare șanse de izbândă?

Dacă lordul Grander ar fi avut toată obișnuita lui limpezime de minte, ar fi lucrat mai puțin pripit. Din nefericire pentru el, amintirea Janei îl izbi în clipa aceea cu toată grozăvia ei, revăzu fața frumoasă, corpul ei înfășurat în bentițele mortuare și culcat în falsul sarcofag.

Uită deci tot și se năpusti:

— Sus mâinile!...

Efectul surprizei fu totuși așa cum îl așteptase.

Doi din adversari săriră în sus uluiți. Unul din ci, un negru din Sudan căscă gura cu o expresie tâmpă. Al doilea se stăpâni repede, sfidând doar cu un zâmbet viclean. Cât despre cel de-al treilea personaj, nu avu decât un gest, acela de a-și trage iar pe față vâlul alb care-l înfășură de la cap până la picioare, așa că nu i se mai întrezărea decât privirea filtrată printre cutele valului.

O torță aprinsă lumina această scenă.

Stăpâni un moment de tăcere. Grander râse nervos:

— Ei, domnilor! Ce spuneți acum?

— Jocul n-a fost prost, răspunse unul din cei trei, Medinet-Pașa în persoană, al cărui zâmbet se accentua.

Negrul dimpotrivă se pregătea să se năpustească.

Vocea care-i păruse lui Grander că avea un accent cântător porunci în dialectul întrebuițat și mai înainte:

Pace, Sakkara.

Și, ca un câine bine dresat, negrul se înclină, descleștându-și pumnii încordați pentru atac.

— Cred că situația e acum schimbată, zise Grander batjocoritor.

— Ce voiești? Întrebă necunoscutul voalat.

— Știi că ai îndrăzneală?... Mi-ați ucis femeia, și mă întrebați ce vreau?...

Tânărul lord înaintă fără a coborî revolverul pe care-l ținea mereu îndreptat în direcția necunoscutului.

În clipa aceea săvârși o mică nesocotință care avea să-i fie fatală: aplecă numai un pic ochii, dar privirea îi fu atrasă de vârful piciorului persoanei necunoscute ieșit puținel de sub vâl. Numaidecât descoperi că ființa

---

voalată purta încălțăminte femeiești.

O femeie!... Era o femeie aceea care părea a fi șefa acestui grup sinistru?... Ea să fi condus așadar răpirea Janei?.. Ca, pe care Maryland o zărise în timpul primei lui nopți de veghe?..

El o privi pătrunzător, atât cât îi permitea vâlul. Și iată că resimți o impresie de toropeală; ochii necunoscutei nu păăseau pe ai lui. Se gândi: „să mă apăr!... să lupt împotriva dominației ei! să nu mă supun!”

Își aduse aminte de aventura socrului său, de părerea lui Maryland care atribuia necunoscutei o putere hipnotică.

Lăsă fără voie brațul în jos. Și Bu-Sakkara intră în acțiune. Cu un salt de fiară se năpusti asupra tânărului lord.

Femeia întoarse privirea. Grander își reveni în fire, dar prea târziu. Nu mai putu decât să se zbată în brațele care-l încleștau. În zadar. Negrul era incomparabil mai tare.

Grander se clătină, pe jumătate înăbușit, și-și pierdu cunoștința.

8.

Când Grander își reveni în simțire, se afla într-un întuneric desăvârșit. Mișcă brațele, picioarele și constată cu plăcere că inamicii lui nu se gândiseră să-l lege.

Se afla pe o podea de lespezi; îndată își dă seama că trebuie să fi fost închis în vreo sală a hypogeului. Se ridică, bâjbâind cu mâinile înainte, întocmai ca un orb.

Apoi își pipăi buzunarele.

Nu se gândiseră să-i ia și lampa de buzunar deși îl dezarmaseră.

Apăsând butonul lămpii cercetă împrejur, recunoscând îndată a doua sală a mormântului, aceea care cuprindea mobilierul defunctului și unde se afla carul lui Tut-Ank-Amru.

Cele două deschizături, care, normal, ar fi trebuit să existe, erau acum închise.

Grander își aminti totuși unde trebuie să le fie locul.

Se apropie deci de zid, îi examinează cu atenție picturile; în sfârșit descoperi o aproape nesimțită întrerupere, o linie subțire care se confunda cu desenele, dar care trăda oarecum deschizătura.

Studie pe îndelete locurile. Era prizonier de-a binelea. Dacă adversarilor lui le-ar fi convenit asta, el n-ar fi ieșit viu din mormântul acesta.

Maryland? Când bătrânul își va da seama de dispariția lui, va hotărî, nici vorbă, să-l caute, dar va descoperi el gangul ascuns al adevăratului hypogeu?

Era mai mult ca probabil că Medinet-Pașa, Bu-Sakkara și femeia necunoscută părăsiseră subterana punând iar totul la loc, fără de urmă.

Lordul Grander nu era omul care să se lase abătut de-o asemenea perspectivă. De altfel ce-i mai păsa de moarte?

Pierduse ființa cea mai iubită, pe Jana; dacă murea și el, era sigur că o va revedea.

Totuși un gând îl îndârjea să lupte: voia să se răzbune împotriva vrăjmașilor săi.

Acuma, că era sigur de identitatea lor, că se regăsise fa (a în față cu Medinet-Pașa, trebuia să-l facă să plătească moartea Janei.

Tânărul arheolog veni deci liniștit până în centrul sălii; se așează pe carul faraonic, își stinse torța electrică pentru a economisi din baterie și începu să chibzuiască.

O primă constatare se impunea: avea de-a face cu inamici hotărâți. Mijloacele violente întrebuințate de ei dovedeau asta. Medinet-Pașa? Ce scop urmărea el așadar? Avea bogății de milioane; nu câștigul îl călăuzea. Prin urmare avea un alt țel în vedere, destul de puternic ca să-l facă să-și înlăture cu orice preț adversarul.

De Bu-Sakkara lordul Grander se sinchisea prea puțin; omul nu era decât un instrument, probabil al femeii necunoscute.

Dar cine era ea, această misterioasă persoana înzestrată cu o putere ca și supranaturală?

Tânărul arheolog cunoștea prea bine Egiptul, rătăcise de destul de mult timp prin Valea Regilor, ca să nu aibă o idee clară de cei ce o locuiau. Auzise ce se vorbea, ce se povestea. Nimeni nu pomenise înaintea lui de vreo femeie misterioasă.

Dar în sfârșit! Se va ocupa mai târziu de scopurile inamicilor săi și de personalitatea lor. Trebuia mai întâi de toate să iasă din închisoarea sa subterană.

El cunoștea regulile călăuzitoare la construirea mormintelor vechilor suverani egipteni. Aci nu erau broaște și lacăte, ci mecanisme complicate ascultând de niște sisteme de contragreutăți perfect cumpănite, manevrate după niște baze simbolice.

Nu avusese dovadă de aceasta constatând modul de

---

deschidere a adevăratului hypogeu comandat de cele patru statui ale lui Kom-Zu, cu discurile lor lunare, din prima sală a mormântului?

În momentul acesta el trebuia să găsească un sistem asemănător care să-i îngăduie să fugă.

Își reaprinse torța, rotindu-i lumina de jur împrejur, inspectând încăperea încet, comparând amănuntele, examinând hyeroglifele, zăbovind pe fiecare model sculptural.

Nimic până acum nu-i inspiră vreo idee.

Stinse din nou. Printr-o violentă efortare a memoriei, se strădui să-și reamintească dispoziția locurilor în a doua sală a falsului hypogeu. Era acolo, ca și aici, un car drept în centrul sălii, mobile de-a lungul pereților.

Deodată tresări. Ceea ce-i scăpase atenției până atunci, îi apărea într-o lumină orbitoare.

Carul!... Chiar carul pe care ședea el în momentul acesta! În sala cealaltă era îndreptat înspre în afară, cu oîștea spre ieșire.

Aici, dimpotrivă, fața lui dinainte privea spre a treia sală a hypogeului.

Lordul Grander se ridică, făcu încet înconjurul vehiculului. Apucă oîștea grea, o apăsă în toate direcțiile. Nici modificare nu se produse.

Tânărul lord avea un suflet prea oțelit ca să se dezamăgească îndată.

Se așează din nou, și chibzui:

„Fără îndoială că constructorii hypogeului nu s-au folosit de un sistem așa de simplu; sunt, pe calea cea bună, numai că trebuie căutată o manevră mai complicată”.

Lumină carul cu ajutorul torței sale și-l inspecta îndelung. Și atunci descoperi pe spițele uneia din roți, pe care le acoperea un praf fin, urme de degete.

Numaidecât pricepu. Manevrarea carului se făcea apăsând pe spițe.

Le apucă una câte una pe rând; în sfârșit simți o ușoară

---

zguduitură; carul își schimba poziția; în loc să se miște înainte, se răsucea încet pe loc pe un soclu atât de perfect ascuns în mozaicul de jos, că nu se putea deosebi cu ochiul de el.

Lordul Grander fără a întrerupe apăsarea, îndreptă torța spre deschizătură. În perete se desfăcea o ușă. O bucată mare din zid, lunecând pe niște înlămbări lăuntrice, se dădea înlături.

Când carul făcuse o jumătate de cerc, ușa se căsca larg.

Tânărul Englez înainta repede, cu toate simțurile încordate la pândă.

În camera de dinaintea acesteia care era cât pe-aci să-i fie mormânt, în aceea adică în care fusese atacat de Bu-Sakkara, — nimeni.

Totuși torța lui lumina o deschizătură pe care n-o văzuse niciodată mai înainte. Se apropie de ea, aruncând înăuntru o scurtă fulgerare a lămpii lui electrice.

Un culoar îngust se deschidea din acel punct. Porni pe el, fără șovăială. Ca să înainteze trebuia să meargă aproape încovoiat. Deodată se pomeni în pragul unei camere mici.

O voce rosti:

— Bună seara, lord Grander.

Surprins, se opri. Cu atât mai rău! Va juca totul pentru tot.

Apăsă butonul torței lui, cercetă locul. Se afla la intrarea unei fel de camere de odihnă; la ce va fi folosit ea pe vremuri, nu-și putea da seama.

Pe un divan scund sta întinsă femeia necunoscută; vâlul o acoperea până la ochi. În privirea ei Englezul lămură o lucire ironică:

— Singură? întrebă el.

— Da, răspunse ea. Dar nu mi-e teamă...

Ea făcu o pauză înainte de a adăoga

— Un gentleman nu ar ataca niciodată o femeie.

— Afară numai dacă ea însăși nu a atacat mișelește pe

---

aceea pe care el o iubea, și dacă ea nu ar fi răspunzătoare de moartea ei.

— Nu întrebuința vorbe mari, lord Grander. Nu sunt la locul lor.

El înaintase, însă în așa fel ca să evite un atac pe la spate; ea îi ghici sentimentele:

— Fii pe pace. Ei au plecat.

— Știi unde s-au dus?

— Da, spuse ca calmă. Amicul nostru Medinet-Pașa s-a dus în cortul soției dumitale.

— Ce spui? scrâșni el, strângând pumnii.

— Adevărul. Ochii frumoși al Lady-ei Grander au turburat inima acestui sărman Medinet...

— Ia scama la cuvintele ce rostești.

— Liniștește-te, Bu-Sakkara a plecat în urma lui Medinet, ca să-l împiedice să facă vreo prostie.

— Ce prostie?... Ce vrei să spui?...

Nu vă e destul așa dar că ați ucis în mod laș pe femeia mea...! Ce mai aveți de gând?...

Necunoscuta ridică o mână ale cărei degete erau încărcate cu minunate giuvaieruri; lumina lămpii electrice aprindea în ele mii de focuri care scăpărau curcubeie prin întunericul relativ al încăperii.

— Puțină, răbdare și liniște, lord Grander... Șezi, te rog.

Ea îl privea cu stăruință; ochii ei luceau din nou asupra lui cu acea putere de nebiruit, căruia el nu fusese în stare; cu un ceas mai înainte, să i se împotrivescă.

Tânărul Englez se supuse; mai mult se lăsă să cadă, decât se așeză pe un scaun.

Atunci necunoscuta vorbi.

9.

— Lord Grander, sunt veacuri și veacuri de când marele faraon Tut-Ank-Amru a murit; fusese ucis de un fanatic...

Englezul ar fi vrut să vorbească, să spună că puțin îi pasă acum de acest capitol al istoriei egiptene. Femeia nici nu avu măcar nevoie să-l oprească: fu de ajuns să-l privească.

— Corpul îmbălsămat al lui Tut-Ank-Amru fu condus la ultima lui locuință; un lung cortegiu se desfășură în gangurile ei; faraonul se teme totdeauna de un atentat, și mai mult după moartea lui decât în viață; așa că închipuise un sistem de măsuri de precauțiune, destinate să amăgească pe cei care ar încerca să-i violeze mormântul.

Veacuri trecură. Marele, miraculosul Egipt dispăru din numărul națiunilor.

Dar urmașii direcți ai lui Tut-Ank-Amru nu se stingeau. Și unul altuia, din tată în fiu, își lăsau moștenire cultul străbunului lor.

Fiecare trebuia în timpul vieții lui să jure ca să puie totul în joc ca mormântul faraonului să rămână neviolat.

Adevărul începea să lucească dinaintea ochilor lordului Grander; tot misterul, pricinile luptei tainice dintre el și ceilalți îi apărea într-o lumină nouă.

— Într-o zi un om, de rasă egipteană totuși, descoperi printre niște papirusuri antice lămuriri cari îl hotărâră să întreprindă cercetări în această regiune. Acest om era Medinet-Pașa.

Grander exclamă:

— El e așadar vinovatul, și nu eu. Adu-ți aminte convorbirea ce am surprins-o eu în templul de la Karnak.

— Știu, zise femeia. Întâlnirea la care venise în noaptea aceea Medinet-Pașa era voită, pusă la cale de mine. Bu-Sakkara trebuia să atragă pe Egiptean la mormânt; acolo, l-ar fi făcut să înțeleagă, la nevoie cu forța, că trebuia negreșit să renunțe la procedeele lui.

Din nefericire, d-ta ai venit în ajutorul lui Medinet. A primit colaborarea cu d-ta, deși în silă...

— Pe el ce scop îl călăuzea? — era doar Egiptean pur sânge.

— Gloria!

Și femeia râse.

Era gelos de succesele arheologilor europeni. Râvnea să-și câștige o reputație mondială. Iată motivele de vanitate care-l îmboldeau să întreprindă expediția asta.

D-ta nu știi desigur: în timpul primelor cercetări, Kom-Zu s-a manifestat în mai multe rânduri lui Medinet pentru ca să-l sperie. Într-o seară era cât pe-acți să cadă într-o capcană: victima... ai fost d-ta.

Femeia tăcu un moment înainte de a relua:

— Legea lui Kom-Zu interzice omorul, fără de asta Medinet-Pașa n-ar mai exista...

— Omorul vă este interzis, strigă Grander. Dar Jana?

Ea ridică mâna; în ochii ci ghici fulgerul unui zâmbet. EU se ridicase drept:

— Dar cine ești d-ta ca să vorbești așa cum vorbești?

— Ultima scoborâtoare a lui Tut-Ank-Amru... Eu am condus totul, am organizat totul...

— D-ta care ai ucis pe unul din oamenii mei în timpul întâii nopți când ne aflam în tabără, care ai rănit alții doi, ucis pe un al patrulea...

— Nu, spuse ea. Medinet singur e vinovatul. După prima expediție, el înțelesese că nu va ajunge niciodată la hypogeu; dar îi părea grozav de rău.

Când a aflat că d-ta ai hotărât să încerci a doua oară aventura, n-a putut rezista ispitei de a ți-o lua înainte.

Atunci, așa cum mai făcusem, mi-am propus să-l ajut de formă. Aveam de gând s-o sfârșesc cu el după ce voi fi terminat mai întâi cu d-ta.

— Încântător! exclamă lordul Grander.

— Medinet-Pașa e cel care a ucis pe matelotul d-tale cu o lovitură de pumnal; eu îl însărcinaseam să împlânte arma undeva la vedere cu anticul pergament vestitor al opreliștei.

El s-a înfășurat într-un vâl, luând astfel înfățișarea mea... Tot el a pricinuit năruitura de la gura subteranei.

— Vrei să scoți încheierea, declară Englezul pe un ton ironic, că d-ta nu ai nicio vină cu nimic?... Și lady Grander, pe ca cine a ucis-o?... Medinet fără-ndoială?

Urmașa lui Tut-Ank-Amru îl privi fără mânie; ca murmură:

— Te legi să părăsești fără întârziere ținutul?... să nu mai încerci să violezi mormântul străbunului meu?...

Lordul Grander tăcu. Aștepta ce va urma. Trecea printr-o senzație de nelămurit: spaimă și speranța în același timp.

— Făgăduiești să nu mai revii niciodată?... Juri de a nu destăinui niciodată regiunea ce ai explorat-o, să uiți până și existența ci?...

— Și dacă jur?

— Lady Grander va învia...

El sări sub lovitura de bici a emoției:

— Va învia... Dar ea e...

Cuvântul groaznic nu-i putu ieși de pe buze: moartă, ca era moartă, scumpa, adorata lui Jana!

În momentul acela își aminti de gândurile ce-l turburaseră când constatase înfățișarea deosebită a corpului femeii lui...

Spunea ea adevărat, aceea care se pretindea scoborâtoarea faraonului Tut-Ank-Amru?

El se îndreptă; nu mai șovăi:

— Dacă femeia își revine la viață, îți făgăduiesc tot ce-mi ceri.

— Bine. Vino.

Atâta fu tot. Ea nu mai ascultă întrebările cu care o asaltă; pornise cu pași grăbiți, ea îl zărea chiar:

— Mai repede!...

— Dar de ce anume te temi, stăruie el?

— De totul.

Și de-o voce mai înăbușită, colorată s-ar zice de ciudă, de părere de rău, ea mărturisi:

— Medinet-Pașa.

— Dar bine, n-a izbutit el ceea ce dorea — să mă înlătore din drum?... EH se crede doar acum singurul stăpân al mormântului.

— Da, desigur, l-am făcut să creadă asta, răspunse ea. Totuși un alt sentiment s-a născut în inima lui... Ți-am mai spus adineauri. A cunoscut dragostea...

Grander sări ca un leu rănit; acum nu se mai îndoia de făgăduințele femeii misterioase. Nu încăpea îndoială că folosind una din acele veninuri subtile cunoscute în alte vremi, ea reușise să dea Janei înfățișarea morții. Jana își va recăpăta viața. Numai el să ajungă la vreme, să împiedice pe Medinet să-și îndeplinească gândurile.

Amândoi alergau. În cameră, femeia luase o direcție opusă celui prin care intrase Grander. Se apropie de un perete și îl atinse abia; o largă bucată de zid se răsuci în loc.

Se deschise o scară săpată în stâncă. Urcară treptele unul lângă altul.

În sfârșit ajunseră brusc sus la aer liber.

Acum totul i se lămurea lordului Grander; se explica ușurința cu care apăreau și dispăreau inamicii lui; pricepea și cum mirosul special al mormântului putea să se piardă în atmosferă sau, dimpotrivă, să se întărească, după cum ci deschideau sau închideau anumite săli ale hypogeului.

— Da, adevărat ciudată străină, ca și cum ar fi citit în gândul lui, n-am încetat să te observăm într-una de când ați pornit din Cairo.

Ajunseseră aproape de tabără. Ea îl reținu apucându-i brațul.

O siluetă se desprinsе brusc din umbră, repezindu-se cu un pumnal ridicat amenințător.

Totuși, fără ca un cuvânt să fi fost rostit, brațul îi recăzu.

Lordul Grander recunoscу pe Bu-Sakkara, credinciosul negru, însoțitorul nelipsit al urmașei faraonului. Ghicea că fusese îndeajuns ca femeia să-și arunce ochii asupra lui pentru ca să-i paralizeze gestul ucigaș.

Ea și negrul își șoptiră ceva. Lordul Grander simți apoi suflul femeii aproape de urechea lui: o auzi șoptindu-i:

— Medinet nu este departe. A încercat să se apropie odată; dar bătrânul nu dormea.

Lordul Grander vru să se repeadă spre cort; tovarășa lui îi puse din nou mâna pe braț, silindu-l să rămână nemișcat.

— Nu e încă timpul să lucrăm...

Se scurseră minute lungi; Englezul fremăta de neastâmpăr.

Se gândea că peste puțin va strânge în brațele lui pe Jana. Se gândea și la Medinet, adversarul pe care îl ura...

Deodată, nu se mai putu opri: i se păruse că vedea o umbră care se furișă prin tabără.

Se năpusti fuga; ghicea că Bu-Sakkara și femeia alergau după el. Ajunse la cort în momentul când Medinet se aruncase spre Maryland.

Bătrânul se ridicase brusc la intrarea Egipteanului. Medinet izbucni în râs, vru să-l îmbrâncească într-o parte pe tatăl Janei, dar Maryland se încleștă de el: se rostogoliră la pământ.

În clipa aceasta Grander se repezi smulgând Egipteanului arma pe care o ridicase deasupra lui Maryland.

Atunci se încinse o luptă pe viață și pe moarte între cei doi bărbați tineri. Grander și Medinet se încăieraseră. O ură cruntă îi făcea să se strângă, să se bată ca niște fiare

---

sălbatică.

Drama era cu atât mai puternică întrucât ea se desfășura în tăcere în semi-umbra cortului. Maryland aruncat cât colo privea lupta îngrozit și buimăcit.

Descoperi deodată în prag și pe Bu-Sakkara și femeia necunoscută; ar fi voit să se miște, să ajute pe ginerele său: nu putea.

Deodată Grander se clătină trântit, și se rostogoli pe pământul acoperit cu un chilim; în căderea lui târâse și pe adversar; numaidecât descoperi ținta urmărită de Medinet: să apuce iar pumnalul ce i-l smulsese și pe a cărui lamă jucau răsfrângeri sângerii, tragice...

Lupta dură, cu șanse schimbătoare; când unul, când celălalt părea a fi câștigat biruința. Deodată Grander începu să horcăie: Medinet îl apucase de beregată cu degetele lui recurbate ca niște gheare și englezul se simțea înăbușindu-se.

Se zbătea să mai lupte; gândul la Jana ar putea ajunge în puterea Egipteanului, îl năvăli înăbușitor; vai! forțele îi slăbeau; era sfârșitul. Făcu o sforțare supraomenească. În zadar: Medinet aproape apuca pumnalul.

Atunci se produse neprevăzutul.

În cercul de lumină ce-o răspândea lampa, trecu o siluetă, se aplecă, făcu un gest brusc.

Medinet slăbi deodată încleștarea! Lordul Grander nu putea crede că se pusese capăt luptei...

Privea uluit femeia misterioasă care ținea în mână pumnalul din care se prelingea sângele în picuri. Ea părea în prada unei vii dureri.

Englezul o auzi murmurând:

— Am ucis... am ucis... am călcat porunca lui Kom-Zu!..

El se ridică, voi să-i mulțumească; ea îl depărtă, apropiindu-se de patul pe care odihnea corpul neînsuflețit al Janei.

Ea se aplecă; dintr-o cută a vălului ei luă o fiolă micuță, o destupă. Un miros subtil și pătrunzător se răspândi în cort.

Femeia apropie fiola de buzele Janei: introducând gâtul sticlutei între dinții descleștați ai frumoasei făpturi ce părea moartă, îi turnă câteva picături, apoi se depărtă.

— În zori își va reveni în viață...

Împinse cu piciorul corpul lui Medinet. Aruncă o privire lui Bu-Sakkara.

Negrul duse mâna dreaptă la frunte, apoi la inimă și apucă pe Egiptean pe care îl ridică pe brațe, fără greutate, ieșind cu el.

Femeia rămase cea din urmă.

— Rămâi cu bine, Lord Grander, adu-ți aminte de făgăduiala d-tale.

— De cum se va lumina de ziuă vom pleca fără a întoarce capul, spuse el...

EPILOG.

Trecuseră de două ori douăzeci și patru de ore. Feluca părăsea țărmul.

Rezemați de margine, în lumina născândă și în aerul proaspăt al dimineții, Grander și Jana cuprinși drăgăstos pe după mijloc, priveau acest peisaj pe care nu-l vor mai revedea.

Deșertul dușmănos. Dune de nisip. Câțiva palmieri pe malul apei.

— Scumpa mea, îmi vei ierta tu vreodată emoțiile acestei aventuri?

— Am cunoscut prin ea adâncimea dragostei tale, spuse ea.

Mai înapoi, șezând sub adăpostul unui umbrar de pânză, John Maryland gusta odihna, plăcerea unui pahar de whisky de la gheață, și gingașul spectacol al copiilor săi îmbrățișați.

Deodată Jana arată un punct unde țărmul cobora în pantă lină spre Nil.

Printre palmieri se arătase o formă voalată, într-o lungă tunică albă, care înainta încet spre țărm.

— Ea... murmură Grander.

— Mulțumită numai ei sunt aici, lângă tine, dragul meu, spuse încet de tot tânăra femeie.

Atunci, într-un gest plin de grație ea ridică brațul, agită mâna în direcția misterioasei făpturi.

Și aceasta, într-o mișcare foarte pură și foarte nobilă, răspunse bun-rămasului...

Apoi se întoarse, reurcă panta, înapoindu-se fără-

---

ndoială la locuința ei secretă, în umbra și în apropierea lui Tut-Ank-Amru, unde avea să vegheze, ultimă scoborâtoare a neamului sfințit, asupra mormântului milenar al faraonului.

Soarele, în toată gloria lui, inunda natura; deșertul sclipitor cânta parcă tinerilor soți, regăsiți de dincolo de moarte, un imn de fericire plin de cele mai minunate făgăduieli.

---- SFÂRȘIT ----